

Curierul ADVENTIST

SOLA SCRIPTURA
4 ANI

Publicația
oficială a
Bisericii Creștine
Adventiste de
Ziua a Șaptea din
România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii
Redactor-șef: Gabriel Dincă
Consultanți:
Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu,
Ioan Cămpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász
Colaboratori speciali:
Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr
Forrai, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran,
Valeriu Petrescu
Director: Paul Csavdari
Tehnoredactare și grafică:
Dragoș Drumaș
Corectură: Lori Gheorghită
Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 - București
E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220 – 6725

*Sola Scriptura –
4 ani de la debut*
pagina 15

- 3 Editorial
Puterea rugăciunii
Paul Csavdari
- 4 Din viața bisericii
Căutați unirea cu Hristos și armonia
Vasile Ciobanu
- 7 Cititori înțelepți
Ștefan Ropotică
- 9 Misiunea încurajării
Pavel Burlacu
- 12 Curajul de a fi tânăr
Daniel Chirileanu
- 15 Aniversare
Sola Scriptura – 4 ani de la debut
Beatrice Lospa
- 18 Reportaj
*Comitetul Anual al Conferinței
Generale*
Adrian Bocăneanu
- 20 Experiență
Psalmul Australiei
Vasile Fereșteanu
- 22 Diverse
Nu contează prețul
Jerry Davis
- 24 Pagina diasporei
„Eu sunt dator...”
Eugen Baci
- 26 Pagina pastorului
Cuvântul care vindecă
Ion Buciuman
- 28 Pagina copiilor
Sardine și păianjeni
Bonnie Walker
- 29 Știri
- 31 Pagina președintelui
Mai aproape de tineret
Adrian Bocăneanu

Canale de lumină

„Toți cei consacrați lui Dumnezeu vor fi canale de lumină. Dumnezeu face din ei mijloacele Sale prin care să dea și altora din bogățiile harului Său. Făgăduința Lui este: „Le voi face pe ele și împrejurimile dealului Meu o pricină de binecuvântare. Le voi trimite ploaie la vreme, și aceasta va fi o ploaie binecuvântată”. Ezech. 34,26
Filip a spus lui Natanael: „Vino și vezi”. El nu i-a cerut să primească mărturia altuia, ci să caute personal să vadă pe Hristos. Acum, când Isus S-a înălțat la cer, ucenicii sunt reprezentanții Lui între oameni și una dintre căile cele mai eficiente de a câștiga pe oameni pentru El este exemplificarea caracterului Său în viața noastră zilnică. Influența noastră asupra altora depinde nu atât de mult de ceea ce spunem, cât de ceea ce suntem. Oamenii pot să combată și să desconsiderare logica noastră, se pot împotrivi și apelurilor noastre, dar o viață plină de iubire dezinteresată este un argument căruia nu i se pot împotrivi. O viață în care faptele se potrivesc cu vorbele, caracterizată prin umilința lui Hristos, este o putere în lumea aceasta. Învățătura lui Hristos era exprimarea unei convingeri trăite în viață și cei care învățau de la El vor deveni învățători după modelul dumnezeiesc. Cuvântul lui Dumnezeu, vorbit de cel care a fost personal sfânt prin el, are o putere dătătoare de viață care-l face atrăgător pentru ascultători și-i convinge că aceasta e o realitate vie. Când cineva a primit adevărul din iubire, va da pe față aceasta prin puterea de convingere a comportamentului său și prin tonul cu care vorbește. El face cunoscut ceea ce el însuși a auzit, a văzut și a pipăit cu privire la Cuvântul vieții, ca alții să aibă părțile cu el prin cunoașterea lui Hristos”. *Hristos, Lumina lumii*, ed. 1997, p. 107

Puterea rugăciunii

„De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.”

Marcu 11,24

Cei ce sunt familiarizați cu istoria Bisericii Adventiste din țara noastră știu că „*strada Labirint 116 – București*” este una dintre cele mai vechi și pline de însemnătate adrese. De ce? Fiindcă aici și-au avut sediul, pentru o vreme îndelungată, cele mai importante instituții ale bisericii noastre: Uniunea Română, Seminarul Teologic, Editura și Tipografia. Tot la această adresă se află comunitatea Labirint, care anul acesta a împlinit frumoasa vârstă de 80 de ani.

Personal, consider că aniversarea din 25 octombrie a fost posibilă doar prin puterea rugăciunii. Iar această convingere are la temelie experiența pe care am trăit-o împreună cu tinerii comunității Labirint în timpul Săptămânii de Rugăciune din decembrie 1989. Ce s-a întâmplat atunci? Conducătorul țării a ordonat demolarea bisericii, iar buldozerele erau deja lângă zidurile ei. Omeneste vorbind, se făcuse tot ce era posibil să se evite demolarea construcției. Membrilor nu le mai rămăsese decât ajutorul lui Dumnezeu.

Eram student în primul an și abia sosisem în București. Nu prea înțelegeam ce se întâmplă în jurul meu, dar m-am alăturat tinerilor în rugăciune. Și atunci, stând cu ochii închiși, am auzit o rugăciune rostită de o tânără, o rugăciune

plină de căldură și credință. Deși nu știu nici acum cine a fost tânăra aceea, sunt la fel de convins că rugăciunea ei a fost ascultată. Și au mai fost și alții ca ea. Iar Dumnezeu a intervenit într-un mod cum prea puțini se așteptau. Minunea o vedem și acum pe strada Labirint, după 14 ani de la Revoluție și după 80 de ani de la înființarea comunității. Biserica se află pe aceeași poziție, la aceeași adresă.

Așa ne învață Domnul Isus să ne rugăm: în ciuda evidențelor! Să implorăm schimbarea situației, bazându-ne pe disponibilitatea Sa de a ne ajuta. În acest fel s-a rugat și unul din colegii mei de seminar, când întreaga comunitate cerea ploaie într-o perioadă de secetă devastatoare. Iar după-amiază a venit la adunare cu umbrela în mână. Poate unii au zâmbit, dar el se rugase cu credință și se aștepta să plouă.

„De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.” Aceasta este provocarea lui Isus. Și nu este pentru „ceilalți”, ci este pentru noi, cei ce ne vom întâlni în cadrul orelor consacrate rugăciunii. Avem o săptămână la dispoziție în care să învățăm sau să reînvățăm să ne rugăm. Ne vom aminti experiențele făcute cu Dumnezeu în perioada „dragostei dintâi”. Dacă vom crede, așa cum cere Isus, El este gata să facă lucruri mari și minunate în favoarea bisericii Sale. Onorați-I făgăduința cu o credință pe măsură!

Paul Csavdari

director,
Casa de Editură
„Viață și Sănătate”

Căutați unirea cu Hristos și armonia

Vasile Ciobanu
președinte,
Conferința Moldova

Suntem căutați ca să fim salvați sau trebuie să căutăm cu tot dinadinsul o schimbare, pentru că altfel nu va fi propășire? Sau și una, și cealaltă? Observ o stare între noi care nu ne aduce satisfacție. Cu toate eforturile organizatorice și evanghelice, nu avem rezultatele așteptate. Simțim o apatie relațională, spirituală. Cine poate interveni? Cum putem ajunge la tărie spirituală? E nevoie astăzi de cineva pe care să poți conta, care nu te judecă la orice pas și care poate interveni salvator. Să ai garanție pe ceea ce face. Să te poți încrede în el din toată inima.

Omul căutat – ești tu sau este El? „Cutreierați ulițele Ierusalimului, uitați-vă, întrebați și căutați în piețe, dacă se găsește un om, dacă este vreunul care să înfăptuiască ce este drept, care să se țină de adevăr, și voi ierta Ierusalimul” (Ier. 5,1). Am întâlnit acest pasaj de repetate ori în studiul Bibliei la rând, am auzit predicându-se din el cu prilejul lucrărilor electivă, la Institutul Teologic pentru studenții care doreau să fie slujitori ai lui Dumnezeu, tinerilor care erau mai dispuși să ia o decizie pentru Domnul și se făcea apelul pentru consacrare, motivare în slujire. De fiecare

dată plecam cu o frământare în suflet – sunt eu omul potrivit, se va găsi omul căutat, care Îi permite lui Dumnezeu să intervină mântuitor? Când mă uitam la mine și la tine, plecam tulburat. Suntem nedesăvârșiți! Se va găsi omul?

Situația nu e simplă, nu e ușor de rezolvat. Solicitarea „Cutreierați, uitați-vă, întrebați și căutați... UN OM” vorbește de o lucrare serioasă, care angajează familia omenească și chiar mai mult... Strigătul nevoii depășește pământul și atinge cerul, încât și acolo se caută „cine este vrednic” (Apoc. 5,2) să intervină pentru a aduce iertarea și armonia. Slavă lui Dumnezeu că omul căutat s-a găsit; Cel care să înfăptuiască ce este drept și care să se țină de adevăr S-a oferit și a zis: „Iată-Mă că vin, în sulul cărții este scris despre Mine, vreau să fac voia Ta, Dumnezeule, și Legea Ta este în fundul inimii Mele!” (Ps. 40,7.8). De aceea sunt fericit și încrezător că rezolvarea este o certitudine. Acum vin la adunare cu bucurie nu pentru că mă bazez pe ceea ce putem face eu și tu, ci pe ceea ce face El.

Căutați și chemați de Omul care a fost căutat și găsit

Domnul Isus Hristos intră în localitatea mea și a ta așa cum altădată a intrat în

Ierihon. El ne vizitează cu scop precis, împlinind făgăduința: „Voi căuta și voi atrage la Mine pe toți oamenii!” (Ioan 12,32). El nu trece mai departe fără să Se oprească în dreptul tău, al meu și al lui Zacheu, ci bate cu sensibilitate la inima noastră, zicând: „Dă-te jos degrabă, astăzi trebuie să rămân în casa ta!” (Luca 19,5). Dă-te jos de pe înălțimea încrederii în tine însuși și primește-Mă în casa ta, în inima ta. Și ce bucurie am experimentat la botez, când omul căutat și găsit a fost inclus în marea familie a lui Dumnezeu – eu și tu –, „pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19,10) și „este o mare bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește” (Luca 15,10). La această bucurie ne cheamă Isus să fim părtași.

„Frați sfinți care aveți parte de chemarea cerească, ațintiți-vă privirile la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus, care a fost credincios Celui ce L-a rânduit... Hristos este credincios ca Fiu peste casa lui Dumnezeu. Și casa Lui suntem noi, *dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne laudăm*” (Evrei 3,1.2.6).

„Frați sfinți” – la cine se referă? Pavel spune în Efesenii 1,4.5: „În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos.” Nouă ni s-a adresat o chemare cerească. Ce destinație pentru oi – casa lui Dumnezeu! *Dacă* suntem credincioși, *dacă* păstrăm încrederea nezguduită și nădejdea... Am fost căutați de Isus și am primit cu credință darul mântuirii. Ne-am atașat cu toată inima de familia cerului și am făgăduit credincioșie, dragoste și hărnicie. Și Tatăl a spus cu dorință arzătoare: „O, de ar rămâne ei cu aceeași inimă!”

Suntem aici pe terenul încercării, probării credinței noastre până să fim strămutați în Împărăția Fiului dragostei Sale. Suntem în pustiu, ca Israel altădată, în pustia ispitirii, în locul încercării credinței noastre, a dependenței noastre de Dumnezeu și a colaborării unii cu alții înainte de a intra pe porți în Canaan.

Astăzi, dacă auziți... nu vă împietriți inimile... ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi. „Luați seama dar, fraților, ca nici unul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă... câtă vreme se zice ‘Astăzi’, pentru ca nici unul dintre voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului” (Evrei 3,15). „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii.” Cui anume i se adresează întregul avertisment din

Evrei 3? Fraților sfinți! „Cei ce s-au răzvrătit după ce auziseră” (vers. 16). Celor cărora li se propovăduise Cuvântul (Evrei 4,2). Adică nouă, care am auzit chemarea, care L-am cunoscut pe Domnul, cărora ni s-a propovăduit Cuvântul de atâtea ori, care am fost plini de bucurie în „adunarea în sărbătoare” a celor din „casa lui Dumnezeu”.

În preștiința Sa, Dumnezeu a descoperit izvoarele celui rău. Diavolul L-a ispitit pe Mântuitorul în pustie, dar cel rău a fost înfrânt; i-a ademenit la răzvrătire pe Core, Datan și Abiram, în pustiu de altădată, și acești oameni au fost înfrânți. Nu știu dacă în întreaga Biblie este vreo situație mai înspăimântătoare ca aceea când pământul s-a deschis și i-a înghițit de vii pe cei răzvrățiți, pe soțiile și copiii lor! Să fi discutat ei în familie ceva despre omul lui Dumnezeu și să-și fi dat și aceștia consimțământul? Să se fi făcut ei judecători cu gânduri rele? De ce se spune că poporul iarăși a cârtit? Împotriva cui, ei între ei, împotriva lui Moise sau de fiecare dată împotriva lui Dumnezeu?

Unde stăm rău astăzi? Ce este de făcut? Ellen G. White spune în *Sfaturi pentru biserică*, p. 53-55: „Scopul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este ca ei să fie uniți. Nu așteaptă ei să trăiască împreună în ceruri? Este Domnul Hristos împărțit împotriva Lui Însuși? Va da El succes poporului Său înainte ca ei să îndepărteze gunoii presupunerilor rele și al discordiei, înainte ca lucrătorii, într-o unitate, în ce privește scopul, să-și devoteze inima, mintea și puterea lucrării atât de sfinte în ochii lui Dumnezeu? ... Fiind uniți unii cu alții, lucrând în armonie pentru mântuirea oamenilor, vom fi cu adevărat împreună lucrători cu Dumnezeu. Cei care refuză să lucreze în armonie Îl dezonorează pe Dumnezeu...”

Lumea privește cu satisfacție lipsa de unitate dintre creștini... Dumnezeu cheamă la o schimbare în mijlocul poporului Său, unirea cu Hristos și unul cu altul este unica noastră siguranță în aceste zile din urmă. Să nu-i dăm ocazie lui Satana să arate cu degetul spre membrii bisericii noastre și să zică: ‘Priviți acești oameni care stau sub stindardul lui Hristos, cum se urăsc unul pe altul. Nu avem de ce să ne temem de ei atâta timp cât petrec mai mult timp certându-se unii cu alții decât în luptă cu forțele mele.’”

La început, în biserica primară, frații se bucurau de dulceața comuniunii unii cu alții și cu Domnul. „Însă cei dintâi creștini au început să privească la defectele unora și ale altora. Zăbovind asupra greșelilor, dând loc criticii rele, ei au pierdut din vedere pe Domnul și marea Lui dragoste pe care a arătat-o față de păcătoși. Au început să fie mai

Conferința Moldova

Este una dintre cele șase conferințe surori ale Uniunii Române a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Își desfășoară activitatea pe teritoriul celor opt județe ale Moldovei, are 18.503 credincioși, dintre care 14.301 membri, 4.202 aparținători, 67 de pastori, 12 angajați TESA, 48 de evangheliști laici acreditați, 78 de evangheliști cu literatură (colportori), în 22 de biserici locale organizate și 45 de grupe stabile.

Declarația noastră de misiune este:

„Misiunea noastră își are sursa puterii în lucrarea Duhului Sfânt și dorim să fie un 'exod': din bisericile frumos construite, unde ne place să stăm, acolo unde sunt oamenii cu nevoile lor, pentru a le împărtăși binecuvântările Evangheliei; de la propriile concepții, gânduri și metode la cele recomandate de Biblie și Spiritul Profetic.

Pentru îndeplinirea acestei misiuni, vom fi o voce profetică, ce îi cheamă pe membri să fie credincioși adevărului, idealurilor și valorilor adventiste.”

Vă propunem ca subiecte de rugăciune și acțiune:

- Consolidarea noilor membri
- Dezvoltarea și susținerea misiunii în zone albe și construirea de noi biserici
- Creșterea și întărirea bisericilor mici
- O susținere intenționată a lucrării cu tineretul
- Păstrarea unității spirituale și doctrinare a bisericii

scrupuloși față de teoria credinței și mai severi în criticile lor... Au uitat lecția de iubire frățească, dată de Domnul Isus. Și, cel mai trist lucru dintre toate, ei nu erau conștienți de ceea ce pierduseră...

În biserica lui Dumnezeu de astăzi, dragostea frățească lipsește în mare măsură. Mulți din cei care susțin că Îl iubesc pe Mântuitorul neglijează să-i iubească pe cei care sunt uniți cu ei în părtășie creștină. Noi suntem de aceeași credință, membri ai aceleiași familii, toți copii ai aceluiași Tată ceresc, cu aceeași binecuvântată nădejde a nemuririi. Cât de strânsă și duioasă ar trebui să fie legătura care ne leagă! Oamenii din lume privesc la noi să vadă dacă credința noastră exercită o influență sfințitoare asupra inimilor noastre.”

Acum urmează ceea ce n-am fi vrut să fie și care trebuie rezolvat *astăzi*, identificând din ce cauză este greu și nu e înaintare, așa cum ne-am dori: „Nu opoziția lumii este cel mai mare pericol pentru noi, ci răul nutrit în inimile așa-zișilor credincioși, care lucrează cel mai mare dezastru și întârzie cel mai mult programul cauzei lui Dumnezeu.” Extraordinară declarație, nedorită constatare! Din fierbinți și în dlocot, cum de am ajuns apatici și fără putere? „Nu există o cale mai sigură de a ne slăbi spiritualitatea decât prin a fi invidioși, suspicioși unul față de altul, căutând greșeli și făcând presupuneri rele.” Mă doare această realitate! Dumnezeu dorește o schimbare a gândurilor și a simțămintelor. El, înaintea căruia totul este gol și descoperit, de trei ori ne spune: „*Astăzi*, dacă auziți glasul Meu, nu vă împietriți inimile”. Să nu fiți invidioși, suspicioși, căutând greșeli și

făcând presupuneri rele. Să nu ne îngăduim o gândire nepotrivită. De ce el are și eu nu am? De ce Avraam e bogat și eu nu sunt? Sigur a făcut compromis, presupun că a furat. De ce fata lui X vorbește cu tânărul acela, de ce eu nu sunt băgat în seamă așa cum e fratele Y? De ce...? Și uite așa se instalează separarea, izolarea și răcirea relațiilor, liniștea și pacea dispar – și tot ce era mai bun și mai frumos – unitatea și părtășia familiei creștine – dispăre. Dumnezeu cheamă la o schimbare în mijlocul poporului Său. Îndemnați-vă unii pe alții nu din săptămână în săptămână, ci în fiecare zi, câtă vreme se zice *astăzi*. Doamne, schimbă-mi mintea și inima, mai întâi mie și apoi fraților mei!

Avem un Mântuitor minunat, am fost căutați și aduși în casa Lui. Dar o parte din bucuria și dragostea dintâi a dispărut. Trebuie revenit. Trebuie o schimbare, cerută nu de un partid, de un comitet sau de un om, ci de *altcineva*. Există un om care să fie hotărât pentru schimbarea cerută de Dumnezeu? Eu sunt hotărât. Ești și tu? Dacă apostolul Pavel ar fi între noi, ne-ar spune ca în Filipeni 2,2.3.5: „Faceți-mi bucuria deplină să aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând. Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci la foloasele altora... Să aveți în voi gândul acesta care era și în Isus Hristos.” Și astfel rugăciunea de Mare Preot a Domnului nostru Isus Hristos, de a fi în unitate și armonie cu El și unii cu alții, se va împlini spre slava lui Dumnezeu Tatăl, spre bucuria noastră deplină și spre mântuirea multora.

Cititori înțelepți

„Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeu nostru! ... Atunci se va descoperi slava Domnului și în clipa aceea orice făptură o va vedea” (Isaia 40,3,5).

O rețea bună de drumuri este un lucru de dorit. Până nu demult, puteau fi văzute pe marginea drumurilor panouri pe care scria cu litere de-o șchioapă: „Aici sunt banii dumneavoastră”.

De cele mai multe ori, acele drumuri arătau jalnic; pline de gropi, fără șanțuri de scurgere pentru aluviuni, cu denivelări; cu alte cuvinte, ați făcut o investiție nu tocmai înțeleaptă.

Cine nu își dorește să fie un bun investitor? Trăim într-o lume în care cuvintele de ordine sunt: succes, performanță, profit. Suntem asaltați de agenții de asigurări care își manifestă interesul de a încheia un contract în condiții avantajoase pentru ambele părți. Reclamele ne ispitesc să ne depunem economiile în diverse conturi bancare, cu promisiunea unor mari dobânzi. Clipurile publicitare ne ademenesc: „Doar cu noi vei reuși”. Toate acestea spun ceva: trăim într-o lume nesigură, cu posibilități limitate, în care de unul singur nu ai nici o șansă de reușită; și mai spun ceva: că suntem prea săraci pentru a ne gândi și la alții. Pentru a-și atinge ținta, nu de puține ori oamenii

și-au investit împreună capitalul politic, militar, intelectual, fizic sau financiar. De multe ori, vedem oameni care, din dorința de a avea succes, își unesc eforturile, devenind parteneri. Dar câte dintre aceste parteneriate rezistă în timp? Lipsa de viziune comună, lipsa comunicării, lipsa de încredere, depășirea rolurilor duc, de cele mai multe ori, la despărțiri sau pierderi imense de ordin financiar sau relațional. În această lume zbuciumată de nesiguranță rămâne o întrebare: În ce merită cu adevărat să investești?

Cred că cel mai bun răspuns ni-l poate oferi Cel care cunoaște totul de la început și până la sfârșit.

„Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit” (1 Petru 4,10).

A deschide drumuri, a înălța văi, a netezi cărări spre inima oamenilor, pentru a cunoaște pe Dumnezeu și pe Isus Hristos ca Mântuitor personal cred că reprezintă cea mai bună definiție pentru o investiție de succes. Tot ceea ce a constituit motiv de rugăciune sau de implicare pentru familia adventă din Conferința Moldova a fost cum să facem cele mai bune investiții pentru a-l pregăti lui Dumnezeu o frumoasă primire în inimile oamenilor. Spiritul de credincioșie al membrilor în zecimi și

Ștefan Ropotică
trezorier,
Conferința Moldova

daruri, spiritul de sacrificiu în susținerea proiectelor locale au făcut ca Dumnezeu să reverse din abundență belșug de binecuvântare, multe proiecte evanghelice, misionare, de construcții sau sociale găsim astfel împlinirea. Numai în anul 2002, un număr de 20 de biserici au fost inaugurate dintr-un număr total de 51 de șantiere. Astfel au fost inaugurate: Fălțiceni și Stroiești, din jud. Suceava; Frumușica, Borsoaia, Hlipiceni și Săveni, din jud. Botoșani; Pietriș și Lespezi, din jud. Iași; Bicăz și Dumbrava Roșie, din jud. Neamț; Budești, Odobești, Rădoaia, din jud. Bacău; Gherghești și Mireni, din jud. Vaslui; Dumitrești, Rădulești și Tâmboiești, din jud. Vrancea; Tecuci și Rogojeni, din jud. Galați. Și anul acesta se conturează un frumos buchet de biserici ce vor fi inaugurate.

Biserica Matca 2 – Galați

Biserica Milișăuți – Suceava

Biserica Onești – Bacău

Biserica Tecuci – Galați

Biserica Măriței – Suceava

Alte 15 șantiere au început în acest an, la care s-au adăugat alte câteva proiecte speciale, amintind aici: Centrul de Sănătate de la Podiș, jud. Bacău; Centrul de tineret de la Târgu-Ocna, jud. Bacău; Centrul de Instruire și de Meserii pentru Tineri, de la Gădiniț, jud. Neamț; Tabăra de la Solca, jud. Suceava.

Comunitățile au luat pe cont propriu susținerea de proiecte sociale, cum ar fi cantine pentru săraci – în Botoșani-Speranța, Costești, jud. Botoșani; Piatra-Neamț, Războieni, jud. Iași – sau lucrări de reparații și amenajări interioare și multe altele.

Biserica Speranța din Botoșani

Prin credințioșia lor în zecimi și daruri, un număr impresionant de comunități au susținut nevoile de slujire și proiectele lucrării. Amintesc aici primele douăsprezece dintre acestea: Matca I, Iași-Sărăriu, Matca II, Piatra-Neamț, Războieni, Galați-Betel, Suceava, Bacău, Bacău-Speranța, Galați-Betania, Botuș, Botoșani-Speranța etc.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru spiritul bun ce se dezvoltă în comunități, pentru susținerea lucrării în formele ei variate, pentru implicarea colegilor pastori împreună cu membrii comitetelor, pentru a se investi mai întâi pe ei înșiși lui Dumnezeu, fiind conștienți că aceasta este cea mai mare cinste pe care ne-o face Dumnezeu, de a fi împreună parteneri în gestionarea mijloacelor harului Său, pentru a-i salva din păcat pe semenii noștri și a pregăti împreună venirea pe curând a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Misiunea încurajării

Cu ceva timp în urmă, am ales ca subiect pentru o lucrare de cercetare următorul titlu: „De ce două biserici cu același potențial au rezultate misionare diferite?” Spre surprinderea mea, în sondajul efectuat, între factorii pozitivi de creștere, am găsit unul asupra căruia până atunci nu m-am aplecat cu suficientă atenție, și anume încurajarea bisericii în mod intenționat și programat. De regulă, acceptăm încurajarea ca fiind necesară, dar foarte ușor pierdem din vedere atât valoarea, cât și prioritatea încurajării în fața oricăror acțiuni sau programe. Parcă uităm că fiecare dintre noi avem o nevoie vitală de încurajare la tot pasul. Această „scăpare” se răsfrânge negativ și asupra misiunii, căci, în cele din urmă, a avea sau nu curaj înseamnă a avea sau nu rezultate și succes.

O influență nefericită

Se recunoaște aproape unanim că, prin mass-media, suntem zilnic bombardați cu știri descurajatoare, cu o influență malefică asupra spiritului. Recent, un om de litere, indignat de aceste mesaje sumbre, spunea: „Pare că în țara asta nu se mai naște nici un copil normal, iar cei mai marișori trebuie să fie niște ‘aurolaci’, trăind prin canale”. Însă necazul mare nu este că lumea-i tot mai rea și pesimistă, ci că aceia care trebuie să fie buni încetează să mai fie buni și plini de curaj. Este de neînțeles că uneori chiar noi, „popor al speranței”, ne lăsăm prinși de valul mesajelor descurajatoare, vorbind mai mult de neîmpliniri decât despre Isus și puterea Lui. Uneori, cu intenția bună de a promova misiunea noastră în lume, printr-o lipsă de atenție, permitem ca mesaje negative, mustarea generalizată și defetismul să se furișeze în viața bisericii chiar prin cei datori să transmită curaj și să poarte spre inimi razele binefăcătoare ale mântuirii, curajului și speranței.

După moda lumii, alunecăm prea ușor spre cele negative. O explicație ar fi că predicarea „tare” aduce unele „aprecieri” imediate. Dar, cu siguranță, înlocuirea mesajului despre **Isus Biruitorul**, ca „miez” al tuturor subiectelor și preocupărilor noastre, cu o predicare a „păcatului” sau orientată pe aspectele ce ar trebui corijate din viața unora descurajează comunitățile și

diminuează dramatic dorința de participare la misiune sau la ocaziile de închinare. Pentru copii, acest fel de predicare lucrează până la repulsie față de Casa Domnului, iar pentru mulți vizitatori face să fie ultima oară când mai doresc să fie cu noi. Nimeni n-are plăcere să participe unde-i muștrat și culpabilizat de-a valma. În afară de aceasta, după auzirea unor predici muștrătoare, nu-i cu putință ca cineva să se entuziasmeze pentru lucrarea misionară, mai ales dacă-i vorba și de niște ținte sau programe care n-au fost înțelese și asumate în mod personal. În final, ca o consecință a muștrării nelalocul ei, absenteismul sporește în paralel cu adâncirea apatiei față de misiune pentru cei mai „rezistenți”.

Sfaturi dumnezeiești

„Niciodată să nu ne îngăduim a vorbi într-un mod descurajator și lipsit de nădejde. Dacă am face astfel, vom pierde foarte mult. Privind la ceea ce izbește privirea și plângându-ne atunci când greutățile ne presează, nu facem decât să dăm dovadă că avem o credință bolnavă și slabă. Să vorbim și să lucrăm cu o credință de neînvins.” (Parabolele Domnului Hristos, ed. 1980, p. 112). „Trebuie să ne facem ca o **regulă în viață** de a nu rosti nici un cuvânt de îndoială sau descurajare... Nu descurajați un suflet în lupta lui cea grea. Încurajați-l prin cuvinte pline de nădejde care să-l susțină în drumul său. În acest fel, lumina lui Hristos **pornind de la noi va lumina și pe alții.**” (Calea către Hristos, Ed. Curierul Adventist, p. 122)

Aceasta trebuie să fie misiunea noastră prioritară, frați și surori! Numai că uneori se întâmplă ca, în numele scopului nobil de motivare misionară, biserica să fie biciuită pe un ton „solemn” despre „starea noastră deplorabilă”. Astfel, în loc de angajament, înfloresc descurajarea, iar direct proporțional cu predicarea acuzatoare, crește și dezorientarea celor care ar fi dorit să facă ceva. În lipsa unei intervenții iubitoare și înțeleghătoare, descurajarea și apatia se adâncesc, ispitind pe unii la păcat sau chiar la părăsirea bisericii. De aceea mă rog Domnului ca, prin Duhul Sfânt, să inspire pe cât mai mulți să aducă în adunare încurajare, bucurie, împreună simțire și speranță pentru

Pavel Burlacu

secretar,
Asociația Pastorală,
Conferința Moldova

cei descurajați. Aceasta și fiindcă un descurajat niciodată nu se va implica voluntar în misiune. „Un suflet descurajat este un corp al întinericului; nu numai că personal nu vei primi lumina lui Dumnezeu, ci o vei ține ascunsă de alții.” (*Mărturii*, ed. 1998, vol. 5, p. 788). Ca cineva să se implice în misiune, mai întâi trebuie ajutat să iasă din starea aceasta. Iată o sugestie inspirată ca terapie spirituală: „Nici un cuvânt de descurajare să nu fie rostit, ci numai astfel de cuvinte care să ducă la întărirea și susținerea conlucrătorilor noștri... Situațiile perplexe se vor înmulți; dar, ca niște credincioși în Dumnezeu, să ne încurajăm unul pe altul.” (*Mărturii*, ed. 1991, vol. 9, p. 8)

Experiență cu... „happy end”

Îmi amintesc de o situație trăită acum câțiva ani, ce poate ilustra ideea pe care caut s-o evidențiez. Între persoanele botezate după o campanie de evanghelizare în una din comunitățile noastre, era și Elvira. În ciuda piedicilor de tot felul, a participat seară de seară, însoțită de cel mai mic dintre cei trei băieți ai ei. Mezinul fusese cucerit de programul pentru copii, ce se desfășura în paralel cu programul pentru cei mari, și o încuraja și pe mamă. Ca de obicei, după câteva prezențe, au început și împotrivirile; întâi prietenii, rudele, apoi soțul. Dar Duhul Sfânt a biruit și dragostea de adevăr a prevalat. La botez, Elvira a făcut o impresionantă și mișcătoare mărturisire de atașament față de Mântuitorul ei și biserica Sa „care păzește poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Păstrez în memorie fața aceea radiind de pace și bucuria sfântă a mântuirii. Peste un timp, am întâlnit-o iarăși. Aflase că voi veni și mă aștepta la poartă. Era tare necăjită și abătută.

– Dar ce s-a întâmplat, sora? Sunteți bolnavă? Aveți necazuri în familie din cauza credinței?

– Nu, frate, sunt foarte descurajată.

Apoi, cu lacrimi în ochi, continuă:

– Îmi vine gândul să nu mai vin la adunare...

– De ce? Soțul? Vreo jignire din partea membrilor?

– Nu, frate, nu mă simt vrednică să fiu în cer, nu cred că voi putea să fiu acolo.

– Dar ce s-a întâmplat, cum de ai ajuns la concluzia aceasta?

– Aproape în fiecare sâmbătă, în predică, se spune că „cei care nu fac lucrare misionară nu vor fi în cer” și ne citesc „note inspirate”: „cum știm că vom avea un loc în cer, tot așa trebuie să știm că mai întâi trebuie să avem un loc aici, unde să lucrăm”; „nu vor avea o stelută în coroană”; „cine nu evanghelizează se fosilizează”; „dacă nu Mă mărturisii înaintea oamenilor, nici Eu nu vă voi mărturisi...” etc. Și eu sunt timidă, nu am curaj să merg din poartă în poartă, nu îndrăznesc să vorbesc despre credință; am așa o teamă... Nu cred că voi putea fi mântuită!

Și lacrimile i-au înecat glasul.

– Dar cei care predică fac cum spun? Îndrăznesc eu, care îi cunosc pe „vorbitori”.

– Nu este problema mea ce fac ei, frate, pentru că am verificat și așa scrie.

– Sora, dar Dumnezeu nu cere de la cineva mai mult decât poate face. Vă amintiți de văduvă și cei doi bănuți ai ei? Ce i-a spus Domnul?

Parcă s-a luminat un pic. Apoi am continuat cu Andrei, când a adus la Domnul un copil cu cinci pâini și doi pești, cum, când a întâlnit privirile disprețuitoare ale celorlalți, a continuat repede: „Dar ce ajung astea la atâția?” Și au ajuns? Am încurajat-o cu alte exemple și făgăduințe. I-am spus să folosească ocaziile pe care i le oferă Dumnezeu și să spună altora despre experiența ei minunată cu Isus. Apoi ne-am despărțit după o scurtă rugăciune.

Peste alte câteva luni am mers la un botez în aceeași comunitate. Am zărit-o pe Elvira și am salutat-o de

departe. Era foarte grăbită și foarte bucurasă. Mi-a spus:

– Frate, sunt foarte fericită și mulțumesc Domnului pentru bunătatea Lui, căci astăzi se botează soțul meu și unul din băieți. O să mai vorbim. Mă scuzați, dar acum trebuie să plec... am câteva prietene pe care le-am invitat și vreau să nu se simtă singure.

Stătea în față, înconjurată de mai multe invitate. Era din nou radioasă și însuflețită. Le-a „procurat” cărți de cântări, explicându-le câte ceva din când în când. Își găsisse locul în biserică. Nu-mi venea să cred că așa de ușor se fac misionarii! A înțeles că Dumnezeu nu cere de la nimeni mai mult decât poate face. Și a mai înțeles poate lucrul cel mai important, și anume că **puținul nostru, așezat în mâna Domnului Hristos, poate aduce rod înșutit pentru slava Sa și mântuirea multora.**

Așteptări realiste și nerealiste

Să nu ne facem iluzii că biserica se va implica mai mult în lucrare datorită soliilor radicale și acuzatoare. Nu vom reuși să promovăm misiunea, demoralizându-i pe membri și făcându-i să se simtă vinovați pentru lipsa de rezultate misionare. Vom reuși doar să-i descurajăm. Iar **„un creștin descurajat este plin numai de întineric, ținând în afara sufletului său lumina lui Dumnezeu și aruncând o umbră asupra cărării altora”** (*Calea către Hristos*, Ed. Curierul Adventist, p. 120). Noi ne vom implica doar atunci când vom obține o viziune încurajatoare despre rolul și importanța noastră ca parte a trupului lui Hristos. În acest sens, trebuie să ne gândim la omul potrivit pentru locul potrivit, căci tot descurajare produce și punerea unui membru potrivit pe un loc nepotrivit sau, și mai rău, punerea unui membru nepotrivit pe un loc unde nu va face față.

Pentru creștin, există cel puțin cinci aspecte de bază pentru încurajare în vederea misiunii, și anume:

1. Implicare în semn de recunoștință față de Domnul Hristos care ne-a oferit mântuirea.
2. Marile beneficii ale ascultării. Aici se include și răspunsul la dorința Sa de a spune altora.
3. Iubire pentru semenii noștri răscumpărați cu același preț de sânge ca și noi.
4. Convingerea că Domnul ne-a făgăduit că va lucra alături de noi „în toate zilele până la sfârșit”, apoi ne va lua la ceruri.
5. Suntem încurajați pentru misiune când ni se oferă încrederea să lucrăm potrivit capacităților noastre și ocazia să ne bucurăm de rezultate. Biblia oferă multe exemple în acest sens. Vom enumera doar câteva.

Modele biblice inspiratoare

În mod profetic pentru lucrarea Domnului Hristos se accentuează încurajarea: „Mâna Mea îl va sprijini și brațul Meu îl va întări” (Ps. 89,21). La rândul Său, Isus încadrează mandatul de trimitere în misiune între două încurajări puternice: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” și „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Mat. 28,18,20). Despre El se spune că „n-a trecut pe lângă nici o ființă umană ca și cum ar fi fost fără valoare, ci a căutat să dea fiecărui suflet leacul mântuitor... Căuta să inspire cu nădejde pe cel mai decăzut și mai lipsit de perspective... Pe alții îi găsea în luptă pe viață și pe moarte cu vrăjmașul sufletelor. Pe aceștia îi încuraja să stăruie, asigurându-i că vor birui, pentru că îngerii lui Dumnezeu erau de partea lor.” (*Hristos, Lumina lumii*, ed. 1981, p. 81)

Domnul îi poruncește lui Moise să-l încurajeze pe Iosua pentru a conduce poporul să ia în stăpânire

țara făgăduită (Deut. 3,28). Aceasta trebuia să fie ultima activitate a lui Moise. Domnul îl asigură pe Petru de grija Sa, apoi îi cere să-l încurajeze pe frații săi (Lc. 22,32). Aceasta era nevoia primordială pentru nucleul bisericii în formare. Înainte de instrucțiuni, programe și strategii, biserica avea nevoie de încurajare pentru îndeplinirea misiunii. Nu poate fi adus nici un argument că astăzi ar trebui să fie altfel. Capitolul despre ploaia târzie, din Zaharia 10, se încheie cu aceste cuvinte: „Îi voi ‘încuraja’ în Domnul și vor ‘lucra’ în Numele Lui” (vers. 12). Uneori este nevoie să te încurajezi singur, sprijinindu-te pe Dumnezeu cum a făcut David într-o situație disperată (1 Sam. 30,6) sau Ezra, care a fost trimis să restaureze națiunea lui Israel (Ezra 7,28). Cu privire la încurajarea din propria experiență se spune: „Există încurajare mai mare pentru noi în cea mai mărunță dintre binecuvântările pe care le primim noi înșine de la Dumnezeu decât în toate relatările pe care le putem citi despre credință și experiența altora.” (*Divina vindecare*, ed. 1997, p. 79)

Apel de suflet

Mă gândesc la numărul în scădere al celor care vin la orele de rugăciune sau vineri seara și care de multe ori trebuie să suporte cu stoicism muștrările solemne și bine argumentate despre cei care lipsesc. Cei prezenți merită ceva mai bun, ei așteaptă mângâiere și speranță. „Sunt mulți aceia care nu mai au nădejde. Aduceți-le din nou razele soarelui. Mulți și-au pierdut curajul. Adresați-le cuvinte de încurajare. Rugați-vă pentru ei. Sunt, de asemenea,

acea care au nevoie de pâinea vieții. Citiți-le din Cuvântul lui Dumnezeu.” (*Parabolele Domnului Hristos*, Ed. Curierul Adventist, p. 333). „Să fim totdeauna gata să rostim cuvinte de încurajare celor trudiți și obosiți. Să nu permitem ca ceva să ne estompeze curajul.” (*Selected Messages*, vol. 2, p. 230)

Mă uimește cât de încurajator ne vorbește Dumnezeu iarăși și iarăși fiecăruia dintre noi. Spre exemplu: „Tu ești Robul Meu, te aleg și nu te lepăd! Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare” (Isaia 41,9-10). Să apelăm mai des la astfel de făgăduințe. Atunci vom fi întăriți și încurajați pentru orice lucrare bună în îndeplinirea misiunii. „În fața noastră sunt vremuri furtunoase, dar să nu rostim nici un cuvânt de necredință sau de descurajare... Să ținem minte că purtăm o solie de vindecare a unei lumi pline de suflete bolnave de păcat.” (*Mărturii*, ed. 1991, vol. 9, p. 136) Pledez cu tot sufletul și cu toată convingerea pentru încurajarea biblică intenționată și programată. Să transmitem mereu de la amvoanele noastre prospețimea și bucuria „vieții din belșug”. Fac apel să stăm umăr la umăr și inimă lângă inimă, susținându-ne unul pe altul într-o sfântă și fructuoasă misiune a încurajării. Apoi, în Numele Mântuitorului răstignit pentru noi, ca frați din același sânge, să pornim cu tot curajul, potențialul, avântul și entuziasmul în programele pentru Anul Mondial al Misiunii.

Curajul

de a fi tânăr

Demult, tare demult, a existat o armată de tineri foarte spirituali și serioși. Nimeni nu se plictisea și nici nu mesteca gumă, toți erau foarte docili și respectuoși, ce mai, totul era perfect. Bătrânii se înțelegeau de minune cu cei tineri, iar adolescenții erau numai ochi și urechi să asculte sfaturile celor în vârstă...

Mai lipsesc calul și șaua și ar fi povestea poveștilor.

Poate că mințile nostalgice pot deforma amintirile până la suprapunerea peste idealul creionat mai sus. Dar realitatea prezentă răzbate din foarte multe semne de întrebare.

Am rămas doar câțiva. Ce se va întâmpla cu noi? Oare mai este ceva de făcut? Unde sunt unitatea și părtășia de altădată? Ce mai poate fi interesant și semnificativ pentru tinerii mileniului trei?

Dacă raportăm prezentul la trecuturi neîntâmpate, vom avea ca rezultat o dezolantă imagine a unei situații eronat interpretate.

Nici un curajos nu poate idealiza starea actuală a tinerilor, așa cum nu pot fi ignorate milioanele de soiuri cu care s-a îmbogățit arsenalul chemărilor la decădere. Răsărite, de cele mai multe ori, în aparente caractere slabe, faptele tinerilor infirmă tendința de generalizare a unei dezastruoase viziuni asupra lor.

Chiar dacă mai puțin evidentă, credința tinerilor este autentică; deși grăbită, căutarea adolescenților după sens și priorități nu este nicidecum superficială. Biblia continuă să fie relevantă, imnurile poartă în ele așteptarea. Ceea ce lipsește, poate, este modelul; dascălul a devenit decan, părinții sunt rudele din străinătate, prietenii s-au transformat în posibili furnizori de valori înșelătoare.

Nu de judecată criticistă au tinerii nevoie, ci de exemple, de urme așternute drept. Ceea ce îi determină este provocarea. Pentru ei, rugăciunea este o provocare, castitatea este un ideal foarte scump, iar opinia este un drept la care nu îndrăznesc să apeleze decât prin revoltă. Forța dedicării stă în convingere. Tinerii au nevoie să fie convinși că ceea ce li se propune nu este doar un experiment, iar ei sunt considerați de încredere. Tot ce se întâmplă în apropierea tinerilor sau chiar în viața lor are de-a face direct cu încrederea. Dacă se întâlnesc de aproape cu integritatea vor fi „ispitiți” să fie integri; dacă drogul sau promiscuitatea li se înfățișează ca valori demne de încredere, ei pot fi atrași în capcană.

Prin urmare, stă peste noi, cei care îi măsurăm cu trecute judecăți, datoria de a ridica în calea lor idealuri.

Ceea ce urmează este doar sămânța unei confirmări că tinerii trăiesc.

Valea Terebinților

MOTO: „Astfel, cu o praștie și cu o piatră, David a fost mai tare decât Filisteanul!” 1 Samuel 17,50

Cu numai câțiva ani în urmă, majoritatea tinerilor erau implicați în mărturisirea Evangheliei prin ceea ce le era la îndemână să facă: distribuirea de invitații, momente muzicale, recitări de poezii, serviciu de protocol etc. În ultima vreme, tot mai multe acțiuni evanghelistice, asemănătoare cu cele din anii trecuți, au mai puțini tineri implicați, mai puțini participanți, mai puține decizii, mai puține rezultate. Se pare că vremea celui tip de „luptă” a trecut, iar în fața noastră stă o nouă provocare. Parcă ne aflăm în Valea Terebinților

Daniel Chirileanu

director,

Departament Tineret,
Conferința Moldova

și uriașul netăiat împrejur ne provoacă, aruncând ocară asupra noastră. Vor putea oare praștia și pietricica să aducă din nou izbăvirea?

Era pe la ora două din noapte când am dat startul. Am încărcat mașinile cu materialele necesare și am plecat spre Iași. Pe la ora cinci, o dată cu apariția zorilor, intram în Piața Unirii, întâmpinați de un stol de porumbei, constituiți parcă într-un comitet de primire. Era după multe zile în care plouase și vremea a fost răcoroasă. Acum soarele se arăta maiestuos deasupra blocurilor, anunțând o zi călduroasă, prielnică activităților planificate. La ora opt, peisajul pieței era schimbat față de ceea ce puteau vedea localnicii în fiecare dimineață. Un uriaș din polistiren expandat, de peste patru metri înălțime, parcă spunea „bună dimineața” trecătorilor grăbiți spre cele vremelnice. Lângă el, un perimetru de aproximativ 100 mp îngrădit cu șnur, care adăpostea tot felul de exponate realizate de copii, tineri și instructori, toate pornite să-ți fure privirea pentru mai multe minute. Nici nu te opreai bine să admiri exponatele, că un om cu vestă roșie te și aborda, gata să-ți ofere răspuns la toate întrebările. Dacă insistai să pui întrebări, primeai un pliant în care erau prezentate cluburile de licurici, de exploratori și de companioni. A mai trecut o oră sau cel mult două și, prin aglomerația ce s-a creat în jurul târgului, și-au făcut apariția și reporterii de la ziarele locale și de la televiziuni. Am fost surprinși de prezența lor, pentru că nu anunțasem decât un singur ziar local, în care publicasem un anunț, și un post de radio local, care a găzduit un spot publicitar.

Toți ceilalți au simțit că este un eveniment inedit și au venit să-și facă meseria. Ne-am „consolat” imediat cu pesimismul că au mai venit ziariști și la alte evenimente ale bisericii noastre, dar nu au transmis mai departe nici o vorbă.

A urmat a doua zi. Din nou soarele încălzea așa cum nu o mai făcuse din vara trecută. Emoțiile erau mai mari, pentru că acum trebuia să demonstrăm că suntem în stare să realizăm obiecte ca cele expuse. Prima încurajare a venit din partea ziarelor de dimineață care au publicat articole pozitive despre acțiunea noastră, iar un post de televiziune a transmis la știrile naționale un reportaj despre noi. Au început atelierile și au venit copiii. La început mai puțini, apoi din ce în ce mai mulți. O reporteră de la un post de radio important și-a făcut loc printre copii, să ajungă la mine. Mi-a pus o întrebare, iar când mă pregăteam să încep răspunsul, o mulțime de copii m-au solicitat simultan să-i ajut: vreau șmirghel, unde este lacul, mai vreau și alte imagini, cine mi-a luat bucățița mea de lemn etc. Nu știam cui să răspund mai întâi. Am privit spre copii, apoi am privit spre amabila reporteră care mi-a spus: „Înțeleg că ceea ce faceți este foarte important. Poate vorbim mai târziu!”

Este ultima zi. Parcă azi e mai aglomerat încă de dimineață. Bunicii și părinții sunt târați de către cei mici prin mulțime. Păpușarii adună în jurul lor tot mai multă lume. În urna transparentă încep să apară primele sume rezultate din vânzări. Banii vor ajunge la copiii bolnavi de SIDA din centrul de plasament „Gulliver”. O dată cu prânzul, începem retragerea în ordine. În scurt timp, piața revine

la peisajul inițial. Porumbeii își ocupă din nou terenul ce le-a fost retrocedat. Urmează festivitatea de închidere, adică un concert, o licitație a obiectelor importante de la târg și donarea sumelor obținute. Directoarea centrului primește banii adunați: 21.800.000 lei și mărturisește cu emoție că se aștepta la o sumă de zece ori mai mică.

Este deja noapte și formăm din nou coloana de mașini pentru plecare. Ajungem la sediul conferinței, descărcăm totul, suntem extrem de obosiți, dar ne e greu să ne despărțim. E aproape ora două din noapte și nu ne putem rupe de grup. Am fost, timp de trei zile, nu numai purtători ai vestelor roșii, care îi deosebeau pe organizatori de participanți, ci și o echipă de mărturisire. O mărturisire care ne-a fost la îndemână și care a fost foarte bine analizată de un reporter al unui important post de televiziune național, care spunea: „În sfârșit îi văd pe adventiști făcând altceva decât prozelitism”, iar o doamnă de la inspectoratul școlar și-a arătat aprecierea și uimirea, afirmând: „Sunt uimită să descopăr că o biserică este interesată și de altceva decât de teoria religioasă. Vă felicit pentru această idee pe care noi (învățământul) ar fi trebuit să o punem în practică mai de mult!”

Poate cei peste 200 de copii și tineri, care s-au înscris în cluburile de licurici, de exploratori și de companioni, sunt dovada cea mai concludentă că mesajul acțiunii noastre a fost profund evanghelistic și în același timp atractiv pentru cei care nu cunosc biserica noastră. „Astfel, cu o praștie și cu o piatră, David a fost mai tare decât Filisteanul!” (1 Samuel 17,50)

Ruben Atomei, asistent exploratori

Uite că tinerii sunt altfel!

Gura lumii spune că tinerii sunt superficiali, comozi și plictisiți. Vara anului 2003 ne-a demonstrat că lumea se înșală. Proiectul „Școala de Meserii”, de la Gâdiniți, a însemnat pentru adolescenții și tinerii din Moldova o adevărată provocare. Obiectivul principal al acestei provocări este unul pe termen lung – să ofere tinerilor șansa rămânerii în țară, să nu mai fie nevoie ca o viață întreagă să pribegească departe de familie, de cei dragi. În ce privește obiectivul imediat, am dorit să arătăm că cei mici pot face lucruri mari, că au idei pe care, cu puțin efort și cu o investiție mică, le pot pune în aplicare.

Satisfacția unei astfel de acțiuni stă în demonstrarea clară a eficienței educației adventiste, care, structurată pe grupe de vârstă (licurici, exploratori și companioni), oferă direcție atât în plan spiritual, cât și practic, profesional chiar. Concluzia este că tinerii și copiii acestei biserici pot fi stâlpi ai societății.

Au participat, spre surprinderea unora, foarte mulți tineri, în jur de 220, cărora le pasă de viitor și care au cultivat deja simțul practic. Au fost pregătite obligațiuni pe care copiii și adolescenții le-au schimbat pe bani în comunitățile lor; banii au fost folosiți la cumpărarea unei mici părți din materialele necesare șantierului de la Gâdiniți, iar o parte, pentru organizarea taberei de construcție. Nu am dorit decât să pornim șantierul, a fost primul pas în demararea proiectului, și am reușit. Majoritatea tinerilor, atunci când sunt provocați, știu să facă rost și de forță, și de bani, să lucreze cu mâinile lor și să-i pună la lucru și pe alți tineri.

Printre lanurile de spini și urzici, arșița soarelui sau descărcarea norilor în torente, printre scânduri, cărămizi, ciment, var, pietriș, nisip, voia bună și zâmbetele celor care au participat au făcut ca timpul petrecut pe șantier să fie folosit cu multă înțelepciune și eficiență. În cele două săptămâni de lucru la cei aproximativ 400 mp, construcția a fost pregătită pentru ridicarea celui de-al doilea nivel.

Această clădire va cuprinde săli de cursuri și ateliere, iar la etaj, spații de cazare pentru elevii Școlii de Meserii. Capacitatea de cazare va fi de 100 de persoane.

„Plictisiții”, pe care îi știm din holul și curtea bisericii, sunt înzestrați cu talanți, iar

atunci când își găsesc un scop și o provocare la bine, vor deveni persoanele de care Stăpânul are nevoie. Tabăra de construcție de la Gâdiniți a demonstrat aceasta.

Alina Chirileanu, asistent companioni

Visul nu mai este singur

„Următorul avertisment este inerent oricărui articol despre studenți: cuvintele nu reușesc să redea realitatea, nici acum, nici mereu, în ceea ce ne privește, mai mult decât oriunde.

De curând, în Iași s-au făcut „Visuri”. O echipă de studenți de la seminarul din Bogenhofen-Austria împreună cu Amicus-Iași au organizat o evanghelizare gândită special pentru colegii de vârstă lor, prietenii din campus. Proiectul a fost structurat pe trei mari domenii: activități stradale (aflând visul oamenilor prin diverse modalități – flip-chart, sondaje, planșe –, le-am vorbit despre o viață mai bună prin Dumnezeu și Amicus), activități sociale (suport material și nu numai pentru familii sărace, pentru bătrânii unui cămin din Copou și pentru copiii bolnavi de cancer de la Spitalul „Sf. Maria”) și prelegerea publică, în fiecare seară, la Teatrul Luceafărul. Mediul universitar ieșean a

fost surprins că uitase să viseze. Mai mult de 80 de tineri neadventiști, care și-au manifestat dorința de a participa la programul follow-up și la alte activități Amicus, ne-au lăsat date de contact.

Vis este un cuvânt periculos prin pluralul său; îl poți înmulți în vise, care nu le sunt de nici un folos celor din jurul tău, spre un somn mai adânc, sau poți începe să trăiești visuri, pentru colegi și pentru Dumnezeu.

Cosmin Vlahopol, președinte Amicus național

SOLA SCRIPTURA

FILIALE SOLA SCRIPTURA:
Atlanta, Bacău, București,
Craiova, Chicago, Cluj, Paris,
Ploiești, New York, Năvodari,
Târgoviște, Tg. Mureș, Timișoara.

Bilanțul este linia de demarcație între etapele unei activități, este prezentul care desparte hotărât trecutul de viitor. Aici încep năzuințele, ținutele înalte și tot aici se sterg regretele pentru ceea ce nu s-a putut realiza. La patru ani de la debut, Sola Scriptura încearcă, pentru cititorii revistei *Curierul Adventist*, un astfel de bilanț, cu intenția de a aduce bucurie și certitudine că Dumnezeu este la cârma acestei lucrări a bisericii Sale.

Sola Scriptura este un nume penetrant, pentru că pune în valoare un adevăr incontestabil, și anume că Biblia este singura normă de conduită morală și este cea mai concretă formă de întâlnire a omului cu Dumnezeu. În mare parte, succesul lucrării se datorează tocmai acestui concept pe care s-a construit, în timp, cu minuțiozitate, un mecanism misionar eficient de împărțire a Cuvântului lui Dumnezeu prin trei mijloace distincte: studii biblice prin corespondență, online și prin curierat pentru persoanele nevăzătoare.

SOLA SCRIPTURA PRIN CORESPONDENȚĂ

Cea mai solicitată formă de învățământ a Institutului de Studii Biblice „Sola Scriptura” este prin corespondență. În cei patru ani de existență, peste 45.000 de oameni au solicitat asistență pentru citirea și aprofundarea Bibliei. Oferta este generoasă și diversificată. Cursurile de scurtă durată – de familie, sănătate și Biblie – au un conținut bogat de informații, menite să deschidă gustul cititorului pentru un studiu profund, temeinic, pe termen lung.

În acest sens, a fost conceput Programul Academic de studiere a Bibliei în doi ani. Cursanților de la această secțiune le sunt oferite câteva facilități suplimentare, care-i încurajează și îi ajută pe parcursul perioadei de studiu. Ei sunt îndrumați să participe la seminariile publice organizate de Sola Scriptura și la clasele de studiu, în cadrul cărora pot aprofunda anumite subiecte și își pot clarifica nelămuririle rezultate în urma studiului. Aceste clase se desfășoară pe teritoriul celor nouă filiale Sola Scriptura din România. Dintre toate, un interes deosebit a manifestat grupa de studiu a profesorului Vadici Tănase, pastorul comunității Labirint.

Într-un Sabat după-amiază, fiind invitați să asiste la o lecție practică despre botez în comunitatea Labirint, cursanții și-au manifestat dorința de a fi botezați într-o ocazie viitoare. Un astfel de lucru nu se întâmplă în fiecare zi, așa că am hotărât să mergem la una din întâlnirile acestei grupe, pentru a vedea ceea ce se întâmplă în spatele cortinei. Acolo, profesorul grupei a avut amabilitatea de a răspunde la câteva întrebări.

Rep.: Prin ce se deosebește această grupă de celelalte?

Vadici Tănase: Într-una din întâlnirile lunare, studenții mi-au spus: „Nu ne este de ajuns o întâlnire lunară. Noi am vrea mai mult!” Atunci, întâlnirile au devenit bilunare. O întâlnire durează în general două ore. Dar cele două ore au devenit insuficiente pentru a satisface dorința lor de cunoaștere, așa că au venit din nou la mine cu o altă întrebare: „V-ar fi greu dacă ne-am

Beatrice Lospa
director,
Institutul Național de
Studii Biblice
„Sola Scriptura”

întâlni în fiecare duminică?" După o vreme, nici această întâlnire săptămânală nu a mai fost suficientă. Acesta e motivul pentru care acum, în fiecare Sabat după-amiază, grupa se adună pentru a studia lecțiunea.

Rep.: Ce va fi după?

Vadic Tănase: Aș vrea să nu existe un sfârșit pentru grupa aceasta. M-aș bucura foarte mult dacă din această grupă s-ar așeza o comunitate căreia să-i fiu pastor. Despărțirea ar frânge atât inima mea, cât și inimile lor.

Care este povestea acestor studenți Sola Scriptura? Cum văd ei lucrurile? Iată părerea unuia dintre ei.

Rep.: Cum era viața dumneavoastră înainte de a descoperi Sola Scriptura?

Mihaela Apostolescu: Viața unui om normal. Încă de copil am avut o înclinație spre religie. Bunica mea mă ducea în fiecare duminică la biserică. Nici după căsătorie interesul meu nu a scăzut. Copilul meu este un răspuns la rugăciune. Sola Scriptura a reprezentat doar posibilitatea de a-L cunoaște mai bine pe Dumnezeu, ocazie oferită de soacra mea, care mi-a dat un pliant.

Rep.: De ce ați mers până la capăt?

M.A.: Sincer? Profesorul a jucat un rol foarte important. Dacă nu ar fi fost el, nu știu dacă aș fi ajuns până aici.

Rep.: Ce a spus familia?

M.A.: Părinții mei nu sunt de acord cu ceea ce fac și nici soțul meu, de altfel. Dar eu nu consider aceasta un obstacol. Socrii mei însă și fetița mea, de a cărei educație se ocupă ei, m-au încurajat și m-au susținut. Eu sunt convinsă că Duhul Sfânt va lucra și la inimile acelor care acum se împotrivesc.

Rep.: Ce veți face în continuare?

M.A.: Am să studiez tot mai mult și vreau din tot sufletul să ajung să pot spune: „Vreau să mă botez!”

Cristina Neagu, reporter

SOLA SCRIPTURA ONLINE

www.solascriptura.ro

Începând din luna martie a acestui an, Institutul de Studii Biblice „Sola Scriptura” a pătruns în lumea utilizatorilor de Internet, oferind gratuit cursuri biblice, de educație și sănătate, online. Până în prezent, peste 14.000 de utilizatori au accesat site-ul nostru și peste 500 de cursanți au parcurs cel puțin un curs.

Aceste rezultate nu ne miră, pentru că Internetul reprezintă un mijloc de comunicare în masă. Limitele geografice sunt eliminate la nivel online, realizându-se o comunicare 24 de ore din 24, 7 zile pe săptămână, 365 de zile pe an. www.solascriptura.ro se adresează

celor care muncesc zi de zi pentru a se autodepăși, pentru a deveni mai buni în tot ceea ce fac și pentru a fi de folos celor din jurul lor. Dacă învățământul tradițional este organizat pe grupe de vârstă, cel online este organizat pe subiecte; la același curs pot participa studenți indiferent de vârstă, pregătire, experiență profesională. Procesul de învățare se realizează într-o clasă virtuală; materialul educațional este accesibil pe Internet; clasa virtuală beneficiază de orientarea unui instructor (moderator) care planifică activitatea grupului de participanți, supune dezbaterii aspecte ale cursului în forumuri, furnizează resurse auxiliare, comentează temele, indicând fiecăruia unde trebuie să mai insiste. Participarea la un curs online se constituie într-o adevărată experiență de viață; interacțiunea extraordinară între participanți și profesor / mediator formează o comunitate, fiecare contribuind la crearea ei, care te face să vrei să repeți experiența trăită o dată. Un membru al comunității online Sola Scriptura ne mărturisea: „Am computerul deschis tot timpul și aștept cu interes replicile din forum ale colegilor de grupă. Vă mulțumesc că existați și vă asigur că, acum, timpul petrecut în fața computerului este un timp câștigat”.

Oana Neagu, coordonator program „Sola Scriptura online”

SOLA SCRIPTURA PENTRU PERSOANE NEVĂZĂTOARE

Programul „Biblia în format audio” este un program special și diferit, pentru că studenții Sola Scriptura nu primesc cursurile prin poștă, ci prin intermediul curierilor, persoane care se angajează ca, pe parcursul a doi ani, cât durează programul, să fie puntea de legătură între institut și studenți, să studieze împreună cu ei pentru o mai bună înțelegere a Scripturii, să devină prietenii lor. Ei sunt, dacă vreți, mesagerii lui Dumnezeu; ei constituie cheia succesului acestui program.

„Biblia în format audio” cuprinde 65 de casete, pe care este imprimată Biblia, plus alte 27 de casete cu punctele fundamentale de credință ale Bisericii

Adventiste. Dacă în primul an de activitate (2000) se înregistrau 15 studenți, astăzi numărul lor s-a ridicat la 107. Printre ei, se află și doamna Eugenia Teleagă, din București, 64 de ani, ortodoxă, mamă a nouă copii, care în urma unui diabet, diagnosticat în urmă cu zece ani, a rămas fără vedere, iar de șapte ani este imobilizată la pat, pentru că tot diabetul a lăsat-o și fără ambele picioare.

Vă întrebați, probabil, cum poate trăi un astfel de om. Răspunsul îl veți afla chiar de la doamna Eugenia, care a avut amabilitatea să ne răspundă la câteva întrebări.

Rep.: Ce înseamnă pentru dumneavoastră Sola Scriptura și cum vi s-a schimbat viața?

Eugenia Teleagă: Sola Scriptura înseamnă mult pentru mine. Este un lucru foarte bun, este un studiu plăcut, din care am putut să învăț multe. Am devenit mai bună, mai înțeleaptă, gândesc mai mult înainte de a lua o decizie.

Rep.: Sola Scriptura v-a adus mai aproape de Dumnezeu?

E.T.: Întotdeauna L-am căutat pe Dumnezeu, dar acum Îl simt mai aproape ca oricând. Știu că mă iubește și El știe ce este mai bine pentru mine. Mă rog ca Isus să stea la câpătâiul meu și să mă îndrume.

Rep.: Programul acesta se bazează foarte mult pe curieri. Dacă nu ar fi existat curierul, ați fi atins nivelul acesta de cunoștințe și ați fi înțeles Biblia așa de bine?

E.T.: Nu, n-aș fi reușit. Curierul mă ajută foarte mult. Mă ajută să răspund la teste și îmi explică ceea ce nu înțeleg.

Rep.: Ați recomanda și altora programul acesta?

E.T.: Da și, mai mult decât atât, mi-aș dori o portavoce cu care să merg prin spitale, unde sunt oameni bolnavi, să le arăt cum sunt eu și totuși am speranță. Chiar dacă trupul îmi este plin de boală, sufletul îmi este plin de viață.

Rep.: Cum priviți lucrurile acum, ce speranțe aveți?

E.T.: Doresc să știu cât mai multe, să alerg ca o căprioară și sunt convinsă că o să alerg și o să și văd. Eu sunt convinsă că Domnul Isus îmi va zice la revenirea Sa: „Treci la dreapta Mea”.

Adesea, noi spunem că cei mai buni misionari sunt studenții noștri. Lucrul acesta este confirmat și în familia doamnei Eugenia Teleagă. Astfel că, de ceva vreme, soțul este prezent atunci când aceasta ascultă casetele. De asemenea, nepotul de numai 8 ani îi adresează multe întrebări cu privire la „copilul” Isus.

*Costina Tudorache, coordonator
program nevăzătorii*

PRINTRE OAMENI: 8 ORE ZILNIC, 240 DE ZILE PE AN — PROIECTUL ANULUI 2003

Scânteia s-a aprins în cadrul filialei Muntenia, unde numărul foarte mare de cursanți, trimiși de Dumnezeu ca o ploaie binecuvântată, făcea imposibilă comunicarea eficientă cu aceștia. Pastorul Liviu Stănescu a lansat propunerea de a deschide o filială în Ploiești, pentru județul Prahova. De aici până la plantarea primei biserici Sola Scriptura nu a fost decât un șir de experiențe fericite și binecuvântate, ca un covor de flori așternute să întâmpine pe cineva drag. Dincolo de orice vis, de orice plan, de viziunea noastră cu privire la o filială Sola Scriptura, Dumnezeu ne-a descoperit ceea ce El dorea și ceea ce avem astăzi: un sediu poziționat central, care găzduiește o librărie creștină, o bibliotecă și, bineînțeles, secretariatul Sola Scriptura.

De ce o numim biserică? Pentru că aici au ocazia să intre mii de oameni care trec zilnic prin fața ei și sunt atrași de oferta de carte și de studii biblice. Aici vin sute de persoane care cumpără lunar literatură creștină, cursanții Sola Scriptura care își ridică materialele de studiu și poartă discuții spirituale, aproape 300 de persoane care împrumută cărți de la bibliotecă. Aici își găsesc împlinirea cursanții care participă la clasele de studiu din cadrul Programului Academic și tot aici lucrează ca voluntari adolescenții și tinerii Bisericii Adventiste, care găsesc plăcere în a petrece timp pregătind materiale și corectând testele cursanților Sola Scriptura. Aici se simt utili bătrânii care, nemaigăsindu-și locul activ în alte medii, își satisfac golul din suflet, punându-și mâinile în slujirea lui Dumnezeu și a celor ce-L caută.

Au urmat Târgoviște și Năvodari, iar acum, când citești, se conturează filiala Câmpina și se pun pietre de temelie la Constanța, Mangalia, Buzău și în multe alte părți, dincolo de zona Filialei Muntenia, pentru că Dumnezeu dorește ca lumina să strălucească în toată puterea ei.

*Augustin Vasilescu, director-asistent,
Filiala Muntenia*

Comitetul Anual

2003

al Conferinței Generale

Ca în fiecare an, la începutul lunii octombrie se întrunește, în ședința sa anuală, cel mai important for de conducere al bisericii noastre între sesiuni, și anume Comitetul Executiv, format din aproape trei sute de reprezentanți ai bisericii din toată lumea, laici și pastori, administratori și conducători ai instituțiilor. Spre deosebire de ultimii ani, când consiliul se întrunea în cursul săptămânii, de data aceasta deschiderea a avut loc vineri seara, 10 octombrie, din dorința de a facilita o pregătire spirituală și relațională a participanților.

Deschiderea a fost marcată de un eveniment istoric pentru Biserica Adventistă: lansarea oficială a programelor de televiziune care acoperă toată suprafața pământului cu transmisii de 24 de ore din 24. Biserica Adventistă a avut un rol de avangardă în folosirea radioului (anii 1920) și a televiziunii (anii 1950), ca mijloace de comunicarea a Evangheliei. Cu opt ani în urmă, un alt mare pas a fost făcut prin folosirea transmisiilor prin satelit în cadrul unor programe evanghelice internaționale. Acest mod de a utiliza transmisiile prin satelit reprezintă o contribuție adventistă distinctă. România a fost unul dintre cei mai activi participanți pentru recepția programelor transmise prin satelit și angajarea în proiecte cunoscute sub numele de Net '96, Net '98, Fapte 2000, Africa pentru Hristos, Galileanul și Vremea împăcării.

Cu mai bine de un an în urmă, după constituirea ATN (Adventist Televizion Network – Rețeaua Adventistă de Televiziune), având ca director pe fratele Brad Thorp, au început transmisiile regulate săptămânale. În fiecare vineri

seara se transmite în întreaga lume un program de o calitate deosebită, în care se remarcă cele 30 de minute de știri din lumea adventistă (Adventist NewsLine) și o predică a unora dintre cei mai apreciați predicatori ai bisericii (His Word Alive). Acest program este tradus simultan în mai multe limbi, între care și limba română.

Iar acum, în octombrie 2003, s-a făcut un uriaș pas înainte – trecerea de la transmisii ocazionale sau săptămânale la emisiuni permanente. S-a lansat cu această ocazie canalul „Speranța” (Hope Channel). Transmisia folosește sateliți utilizați în mod curent pentru recepția de programe de televiziune, și nu de date, așa cum este satelitul NSS-K pentru care sunt reglate antenele noastre. Cu o singură antenă de dimensiuni mici sunt disponibile (deocamdată în America de Nord) șase programe: Hope Channel, ATN (care își va extinde timpul de emisie), 3ABN, 3ABN în spaniolă/portugheză, Loma Linda Broadcasting Network și Life Talk Radio.

Posibilitățile de transmisie sunt ample și, într-o discuție pe care am avut-o cu fratele Brad Thorp, am primit asigurarea că există spațiu pentru preluarea de programe în limba română, pe măsură ce acestea se produc. Aceasta înseamnă o oportunitate și o provocare pentru uniunea din România.

Vineri seara, fratele Jan Paulsen a prezentat și discursul oficial de deschidere a lucrărilor Consiliului Anual. Referindu-se la ceea ce afirmase cu patru ani în urmă, când a preluat poziția de președinte, și anume că biserica trebuie să-și păstreze orientarea prioritară spre misiune, fratele Paulsen a spus: „Acest lucru este acum mai necesar decât a fost vreodată. Pe agenda noastră, misiunea trebuie să

Adrian Bocăneanu
președinte,
Uniunea Română

fie întotdeauna pe primul loc. Dacă nu, biserica își schimbă caracterul și totul merge prost, la fel ca oricare societate umană, care trăiește doar pentru sine. Biserica are o cauză pentru care există. Câtă vreme acționăm pentru încheierea lucrării lui Dumnezeu, suntem atașați de Domnul Hristos și alertți la urgența timpului în care ne aflăm”.

În acest context, fratele Paulsen a anunțat inițiative pentru crearea Centrului pentru Evanghelizare Globală, ca un for care să stimuleze creativitatea și să vină în sprijinul laicilor și pastorilor pentru misiune.

Întregul discurs poate fi citit la www.adventist.org/2003annualcouncil/paulsen/Keynote.html

Prima parte a zilei de duminică a fost dedicată în totalitate misiunii. Au fost prezentate scurte rapoarte video, caracterizând situația celor 13 diviziuni sau regiuni ale bisericii. Fratele Gerry Karst, vicepreședinte al Conferinței Generale, a prezentat o selecție de pasaje din cartea *Evangelism*, de Ellen White, și au urmat discuții asupra a două teme: mobilizarea tuturor resurselor bisericii pentru misiune și consolidarea credincioșilor. Pentru diviziunea noastră, fratele Gabriel Maurer a prezentat un succint raport al celor mai recente inițiative, din care nu a lipsit și țara noastră. Au fost discutate și unele programe recente, între care ACTS 100.

La încheierea ședinței a fost inaugurat Centrul pentru vizitatori, realizat prin reamenajarea holului de intrare din clădirea Conferinței Generale. Centrul a fost conceput ca un spațiu interactiv de informare și promovare a valorilor și inițiativelor bisericii noastre.

Și cea de-a doua zi a activităților Consiliului Anual al Conferinței Generale a fost dominată de preocuparea

pentru misiune. Prima parte a zilei a fost dedicată chestiunilor de natură financiară. Cu toate acestea, cel mai mult a fost discutat dimensiunea misionară a operațiunilor financiare ale bisericii. În raportul său, fratele Robert Lemon, trezorerul Conferinței Generale, a arătat că, în ciuda problemelor economice din întreaga lume, veniturile din zecime ale bisericii mondiale au crescut cu 3,2%, apropiindu-se de pragul de 60 de miliarde de dolari. În schimb, contribuția pentru misiune (care se situează în jurul a 47 de milioane de dolari anual) a scăzut cu 3,3%. Pentru viitor, în condițiile unei ușoare îmbunătățiri a situației economice mondiale, este de așteptat o creștere mai accentuată a zecimilor.

Fratele Lemon a făcut un apel pentru reorientarea fondurilor de misiune către zona cu cel mai mic număr de creștini, așa-numita fereastră 10/40 în care se află cca jumătate din populația lumii.

De asemenea, s-au votat regulamente mai precise și mai transparente pentru operațiunile de audit, sau revizie, și se așteaptă ca acest lucru, împreună cu o creștere a transparenței și un accent tot mai vizibil asupra misiunii, să ridice nivelul de încredere al bisericii.

În cursul zilei de luni au fost votați noi conducători, între care: fratele Mike Ryan ca vicepreședinte, cu răspunderi speciale pentru planificare strategică (fratele Ryan conduce de mai mulți ani serviciul Misiunii Globale); fratele Mark Finley ca director al Centrului de Misiune Mondială (a fost prevăzut un proces de tranziție treptată privind răspunderile sale în cadrul postului TV „It Is Written”) și fratele James Standish ca director-asociat în Departamentul Libertate Religioasă și Relații Publice, în care a lucrat ca asistent.

Foarte apreciat a fost un proiect pentru reorganizarea activităților de voluntari în cadrul bisericii, prezentat de directorul Centrului

pentru voluntari, fratele Vernon Parmenter, cunoscut în România. Nota dominantă a noului proiect, care urmează să fie pregătit pentru a fi efectiv lansat cu ocazia sesiunii generale din 2005, este asumarea de către bisericile locale și unitățile organizatorice ale bisericii a unui angajament de selectare, pregătire și susținere financiară a voluntarilor. Aplicat, acest nou model ar revoluționa activitatea misionară a bisericii și ar pregăti resurse umane și financiare cu care biserica poate să ia în serios sfidarea pe care o reprezintă uriașa populație necreștină a lumii.

Între subiectele discutate în cursul zilei au fost următoarele:

a) Adoptarea unui document privind relațiile etice dintre instituțiile adventiste și angajații acestora. Au fost afirmate nouă principii și valori care trebuie să guverneze aceste relații. Atât cei care reprezintă biserica în calitate de angajator, cât și cei angajați în cadrul bisericii au răspunderea să arate în mod practic dreptatea și dragostea lui Dumnezeu. Misiunea încredințată bisericii merită cele mai energice eforturi, din care sacrificiul nu poate să lipsească.

b) Adoptarea unui proiect care vizează misiunea în cele mai mari metropole ale planetei – un mediu în care, în general, biserica noastră nu a exercitat încă influența transformatoare și salvatoare la care a fost chemată. În următorii doi ani, trei colecte speciale, la nivel mondial, culminând la sesiunea Conferinței Generale din 2005, vor furniza fonduri pentru aceste proiecte urbane, vizând, cel mai probabil, câte o aglomerare urbană din fiecare diviziune sau regiune administrativă a bisericii.

În mod evident, misiunea a fost nota dominantă a acestei ședințe, penultima de acest fel înaintea sesiunii din 2005.

PSALMUL AUSTRALIEI

Vasile Fereșteanu

Este un timp bun de când trăiesc cu experiența celor spuse în Psalmul 34,1-8: „Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme. Lauda Lui va fi totdeauna în gura mea...”

Pentru a așterne aceste experiențe în care am văzut puterea lui Dumnezeu la lucru, am fost încurajat prin următoarele îndemnuri:

„Voi lauda pe Domnul din toată inima mea, voi istorisi toate minunile Lui” (Ps. 9,1).

„Vorbiți despre toate minunile Lui” (Ps. 105,2).

„Voi spune lucrările Tale cele puternice, Doamne, Dumnezeule...” (Ps. 71,16).

Am lăsat în urmă țărnul Indiei cu un fluviu uriaș, ramificat în mai multe brațe, de o lățime impresionantă, chiar văzute de la 11.000 m înălțime. După popasul la Bangkok, ajungem deasupra continentului australian și, de cum s-a luminat de ziuă, am privit pe fereastră la peisajele mereu în schimbare – dune de nisip de culoare galbenă sau roșcată, aliniate după direcția vântului; întinderi de tufişuri mărunte, numite „scrub”; apoi păduri de eucalipt, de culoare albastru-cenușiu, și pe alocuri pătrate sau dreptunghiuri de un verde crud, cum vezi în Europa, culoare ce arăta culturi irigate. Dar culoarea predominantă era galbenul-marونیu al întinderilor de iarbă uscată de secetă. Australia suferea de o secetă prelungită, care uscaseră pășunile, iar turmele de oi aveau de suferit. Am făcut atunci în avion o scurtă trecere în revistă a făgăduințelor din Biblie și în mod deosebit din Psalmi. Psalmii în întregime sunt dați pentru toți locuitorii pământului, inclusiv pentru Australia, țara pe deasupra căreia zburam. Un psalm însă se potrivea

de minune pentru situația de secetă din Australia. Acest psalm este Psalmul 65, pe care eu l-am numit „Psalmul Australiei”.

Am aterizat la Sidney, unde trei familii m-au întâmpinat, miercuri, 27 noiembrie 2002. Ionel și Petruța Copăceanu m-au luat la ei în gazdă și a doua zi eram toți trei pe un teren de sport, mai bine zis două terenuri de sport alăturate. Era joi, 28 noiembrie 2002, și când am văzut iarba galbenă, uscată de secetă, am întrebat ce se întâmplă cu vitele. Mi s-a spus că o oaie se vindea la un preț derizoriu, de numai câțiva cenți, și că multe oi mureau din lipsă de iarbă. Atunci le-am vorbit gazdelor mele de făgăduințele din Psalmul 65. Ionel a răspuns că meteorologii anunțaseră ploi abia în lunile martie și aprilie ale anului viitor, 2003, așa că mai era de așteptat trei luni bune până să plouă. La rândul meu, față de prognoza meteo, am arătat făgăduința din versetul 5 al Psalmului 65: „În bunătatea Ta, Tu ne ascuți prin minuni, Dumnezeul mântuirii noastre, nădejdea tuturor marginilor îndepărtate ale pământului și mării.” Am spus: „Australia este una dintre marginile îndepărtate ale pământului și mării, iar Dumnezeu este nădejdea ei. Chiar dacă meteorologii arată ploaie abia peste trei luni, făgăduința din Psalmi este că Dumnezeu, în bunătatea Lui, ne ascultă prin minuni. De astăzi voi cere în rugăciune ploaie pentru vitele ce pier.” De fapt, începusem să mă rog chiar cu o zi mai înainte. A doua și a treia zi, vineri, 29 noiembrie, și sâmbătă, a plouat liniștit, iar când ne-am dus la terenul de sport, iarba verde răsărea printre firele uscate, pentru că era vara australă și pământul primise apă. În zilele următoare, gazonul

înverzise de-a binelea. Mai era însă în continuare o problemă grea pentru oameni, dar nu și pentru Dumnezeu. În zona orașului Sidney, erau peste douăzeci de focare de incendii pe care pompierii, cu mijloacele lor, nu le puteau stinge, deși aveau în dotare și două mari elicoptere americane, care deversau tone de apă.

Un alt incendiu izbucnise în Munții Albaștri, aflați în fața noastră, care ne situam într-o suburbie a orașului Sidney – Black Town. Le-am spus gazdelor mele că sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru ploaia care căzuse, dar ceream mai mult pe baza versetului 12 din același psalm: „Câmpiile pustiei sunt adăpate și dealurile sunt încinse cu veselie” (Ps. 65,12). Dumnezeu făgăduise că va adăpa câmpiile pustiei, iar dealurile pârjolite de cele peste douăzeci de focare de incendii din jurul orașului Sidney aveau să fie încinse cu veselie. M-am rugat pentru o ploaie capabilă să stingă incendiile și a venit o ploaie atât de puternică, încât a stins toate incendiile. Ploaia a fost atât de abundentă și pe o arie așa de întinsă, încât la 400 km vest de Sidney, într-o localitate din „pustie”, au căzut 112 l de apă pe metru pătrat. Când în România cad 25 l pe metru pătrat, se socotește că este o ploaie bună. Acolo însă căzuse o cantitate de patru ori și jumătate mai mare. Versetul se împlinise întocmai: câmpiile pustii erau adăpate și dealurile erau încinse cu veselie datorită stingerii incendiilor. Meteorologii au anunțat: „Noi nu așteptam ploaia aceasta, deoarece nici un semn nu arăta că va veni”. L-am spus atunci gazdelor mele că eu o așteptam, deoarece mă rugasem pentru ea și două semne arătau că va veni: 1. „Câmpiile pustiei sunt adăpate...” (Ps. 65,12); 2. „Atunci și Domnul a zis: 'Ție-ți

este milă de curcubețele acesta, care nu te-a costat nici o trudă și pe care nu tu l-ai făcut să crească, ci într-o noapte s-a născut și într-o noapte a pierit. Și Mie să nu-Mi fie milă de Ninive, cetatea aceea mare... afară de o mulțime de vite?’” (Iona 4,10.11).

Făgăduința se împlinise. Dumnezeu avusese milă de toți, „afară de o mulțime de vite”. Gazdele mele vorbiseră la telefon cu soții Chelaru, din Brisbane, și le povestiseră despre cele două răspunsuri consecutive la rugăciune. Cei doi de la Brisbane, Paul și Zina, aveau să fie gazdele mele pentru o lună de zile. Zina a spus atunci la telefon, cu o încredere vrednică de un Natanael: „Să vină și la noi fratele Fereșteanu, căci și noi avem nevoie de ploaie!”

La ei aveam să ajung mai târziu, abia pe 24 decembrie 2002. Cred că era o zi de marți, dimineața, când Paul și Zina au venit să mă ia de la aeroport. Le-am spus atunci: „Paul, Zina, știți ce spune în Romani 15,29? 'Știu că, dacă vin la voi, voi veni cu o deplină binecuvântare de la Hristos.' Eu însă nu am credința lui Pavel. A mea este mai mică – doar cât un grăunte de muștar. Dar, cu această credință cât un bob de muștar, l-am cerut lui Dumnezeu să vin la voi cu binecuvântarea ploii. De data aceasta am o făgăduință din cartea lui Iov: 'Eu aş alerga la Dumnezeu. Lui Dumnezeu l-aş spune necazul meu. El face lucruri mari şi nepătrunse, minuni fără număr. El varsă ploaia pe pământ şi trimite apă pe câmpii'” (Iov 5,8-10).”

Paul mi-a spus atunci că doar cu o zi înainte trimisese două cisterne de apă la ferma de la țară, pe care le depozitase în două rezervoare, pentru udarea celor 120 de puieți de mango și avocado. El considera că, dacă

va veni ploaia, tata-socru nu va mai avea nevoie să ude. Gazdele mele își luaseră concediu și după-amiază am plecat la fermă, care era situată la o distanță de o oră de mers cu mașina, spre nord. La fermă, părinții Zinei, Marin și Elena Bădoiu, aveau grijă de puieți, de vie și de alte culturi. Din Oltenia, erau transplantati în mijlocul peisajului australian, cu numeroasele sale specii de eucalipt.

Seara, în timp ce serveam masa, încărcată cu fructele specifice Australiei, iar la mijloc se afla și o veritabilă mămăligă românească, a început să plouă. Vedeam ploaia pe fereastră, o auzeam răpăind pe acoperiș și mă gândeam plin de recunoștință cât de bun este Dumnezeu: „Am strigat către El cu gura mea și îndată lauda a fost pe limba mea” (Ps. 66,17).

A doua zi, miercuri noaptea, iarăși a plouat. A treia zi, joi, am fost în excursie la munte. După-amiază a început o ploaie atât de puternică, încât ștergătoarele nu mai făceau față și Paul a tras mașina pe... stânga. Când a încetat ploaia, am pornit spre casă, trecând prin câmpie. În dreapta, arătura era plină de brazde de apă. În stânga, printre semănături, se vedeau șanțuri cu apă. La fel și printre culturile mari, apă zăcea de parcă erau irigate în brazdă. I-am arătat peisajul lui Paul și i-am zis: „Paul, vezi cum se împlinește făgăduința din Iov 5,10? 'El trimite apă pe câmpii.'” Gândindu-mă la ce a făcut Dumnezeu, zic împreună cu psalmistul: „Să mi se umple gura de laudele Tale și-n fiecare zi să Te slăvească!” (Ps. 71,8). Dar, așa cum zice psalmistul: „Cine va putea spune isprăvile mărețe ale Domnului? Cine va putea vesti toată lauda Lui?” (Ps. 106,2).

NU CONTEAZĂ PREȚUL

Jerry Davis
Loma Linda, S.U.A.

Adventist Review,
august 2003

Într-o epocă a afacerilor făcute în camera din spate și a înțelegerilor încălțate, ce se întâmplă cu principiile?

Trăim într-un timp când integritatea obișnuită este făcută să pară precum curajul. Conducerea trebuie să fie un sinonim al consensului. Facem afirmații grandioase – din punct de vedere civic, ecleziastic și instituțional – aceleora care rostesc clar predispozițiile noastre și ne fac să ne simțim bine cu prejudecățile noastre. Politica a devenit mai degrabă arta probabilului decât o viziune a posibilului.

Adevărata conducere este o chemare la luptă pentru idealul cel mai înalt. Doar facerea de bine entuziasmează o mulțime, o națiune, o biserică.

Neprihănirea nu este o cale stabilită de a face lucruri bune, ci adesea este o confruntare cu realitățile care devin aparente doar aceleora care sunt gata să înainteze în adevăr.

Un vers din imnul „Odată fiecărui om și fiecărei națiuni” este instructiv. Versul spune: „Timpul face binele din antichitate... barbar.”

Noi, creștinii conservatori, am prețuit Scripturile, ca fiind vocea plină de autoritate a lui Dumnezeu. Subiectele conținute în Scriptură reflectă voința explicită a acestei autorități. Credința și maturitatea creștină avansată folosește

cunoștința voinței *explicite* a lui Dumnezeu pentru a descoperi voia Sa *implicită*, ca o morală mai avansată. Lupta este veche.

Modelele rolurilor

Fără nici o îndoială, tovarășii lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego au sugerat: „De ce să se facă atâta caz de mâncarea oferită zeilor care și așa nu sunt adevărați?” Colaboratorii lui Pavel probabil au zis: „Haide... Putem să predicăm în următorul oras; de ce să insistăm aici?”

Relatările din Faptele Apostolilor au fost marcate de preocuparea: „Acest lucru v-a dezbinat biserica! Nu putem face asta!” Deși este destul de ciudat, divizarea este câteodată egală cu multiplicarea. Când Pavel și Barnaba au început să se certe cu privire la includerea lui Ioan Marcu în următoarea lor călătorie misionară, cei doi au format două echipe misionare separate și au făcut lucrarea de două ori mai bine decât dacă s-ar fi decis să stea împreună.

Sir Thomas More este binecunoscut ca unul dintre cei mai mari eroi ai eticii și moralei în lumea occidentală. Marea întrebare a timpului său a fost cum să răspundă la problema divorțului împăratului Henry al VIII-lea. Iată ce se povestește: „Frustrat de neputința

Catherinei de Aragon de a-i oferi un moștenitor de parte bărbătească, regele Henry a divorțat de ea și s-a căsătorit cu Anna Boleyn. Biserica s-a opus divorțului și a întârziat aprobarea noii căsătorii. Regele a făcut presiuni asupra parlamentului ca să aprobe actul de succesiune, ce avea să transfere descendența regală de la copiii Catherinei la cei ai Annei. Membrii parlamentului, cu mai mult sau mai puțin entuziasm, au cedat – toți, cu excepția lui Sir Thomas More. More a plătit un mare preț pentru credințioșia lui față de principii. Unul câte unul, membrii parlamentului au cedat presiunilor, voia regelui fiind mult mai importantă decât propriile principii. Regele Henry a asistat la semnarea documentului, sperând să vadă consimțământul lui Thomas More, dar reputația lui More pentru integritate era binecunoscută. Pe de altă parte, colegii lui erau cunoscuți pentru compromis. Regele Henry nu era întotdeauna înclinat spre a face binele, dar dorea ca întotdeauna să fie declarat drept.

Aprobarea lui More ar fi ajutat la liniștirea conștiinței regelui. În schimb, tăcerea lui More a derajat liniștea și pacea regelui. Regele l-a închis pe More într-o celulă murdară. Sursa venitului său a fost închisă. Familia sa a fost adusă la limita de jos a existenței. În timp ce regele aștepta semnătura lui More de aprobare a actului de succesiune, Anglia privea la ce se întâmplă. More a fost reținut pentru doi ani, în timp ce soția sa și-a pierdut răbdarea cu principiile sale de neclintit. În final, ducele de Norfolk, știind că zilele lui More sunt numărate, a încercat să îi salveze viața.

Întrebări provocatoare

Norfolk a intrat în celula murdară, acolo unde, înconjurat de vagabonzi, tâlhari, hoți și criminali, stătea blândul cărturar Thomas More. El era vlăguit, îmbrăcat în zdrențe, tremurând de frig. Norfolk a adus lista cu semnăturile membrilor parlamentului, ale prietenilor și tovarășilor de slujbă și viață. Norfolk l-a implorat să semneze, pentru a-și salva viața.

„Thomas, privește la aceste nume”, a spus Norfolk. „Îi cunoști pe acești oameni. Nu poți să faci și tu cum am făcut eu și să vii și tu cu noi, de dragul relației?” More a răspuns simplu: „Și când vom sta înaintea lui Dumnezeu și voi veți fi trimiși la cer pentru că ați acționat în conformitate cu conștiința voastră, și eu voi fi trimis în iad pentru că nu am acționat după conștiința mea, veți veni cu mine de dragul... relației?”

More a fost găsit vinovat de trădare și decapitat pe 6 iulie 1535. Ultimele sale cuvinte pe eșafod au fost: „Sunt slujitorul credincios al regelui, dar mai întâi sunt slujitorul lui Dumnezeu!”

Consensul și compromisul sunt lucruri obișnuite în viața de zi cu zi; ele ung roțile organizațiilor și ale grupurilor în mișcare către țelurile comune. Ele sunt obișnuite și adesea necesare. Ele nu sunt nici morale, nici imorale, ci doar necesare.

Există totuși momente în viața unei națiuni, a unei organizații, a unei biserici și chiar a unei familii când acceptarea unui compromis și căutarea consensului nu înseamnă *conducere*, ci *eșec*.

Traducere: Marius Stancu

„Eu sunt dator...”

Eugen Baciuc
pastor, Atena

Aici, pe meleaguri sofocliene, Evanghelia pătrunde foarte greu, deoarece înțelepciunea omenească se opune vehement „nebuliei propovăduirii crucii” (1 Cor. 1,21). Crucea fizică o vezi peste tot, căci Atena este capitala europeană cu cele mai multe biserici.

Totuși românii credincioși îi abordează cu entuziasm atât pe cei 9.000 de concetățeni ai lor veniți la muncă în Atena, cât și pe grecii la care își desfășoară activitatea sau alte naționalități cu care vin în legătură.

Am găsit aici o atmosferă caldă, frățască, deși biserica noastră este compusă din români veniți din toate colțurile țării și din Moldova. Nu mai sunt granițe nici între românii de dincolo sau de dincoace de Prut, nici între celelalte naționalități care participă Sabat de Sabat la închinare: greci, filipinezi, africani, bulgari, ruși, ucraineni, albanezi...

În luna februarie am fost vizitați de familia fratelui Jan Paulsen, președintele Conferinței Generale, și de fratele Bertil Wiklander, președintele Diviziunii Trans-Europa, care au apreciat lucrarea noastră, aflând că tocmai debutaserăm programul „Go one million”.

Tabăra de tineret, organizată, în aprilie 2003, la Kalamos, o stațiune la 50 km de Atena, unde Biserica Adventistă Elenă are un camping din anul 1957, a fost un minunat prilej de recreere, cunoaștere, dar și de reafirmare a crezului nostru advent. Au participat în jur de 40 de tineri. În jurul focului de

tabără, la invitația Duhului Sfânt, șapte prieteni au ieșit în față, predându-și inima Mântuitorului; unii dintre ei deja au primit botezul.

În Sabatul din 3 mai 2003, l-am avut ca oaspete pe fratele Miroslav Pujic, directorul Departamentului Comunicații al Diviziunii. Biserica a fost instruită pentru a face față timpului când vor avea loc Jocurile Olimpice de anul viitor. În țările mediteraneene, secerișul este mai timpuriu, așa că pe 10 mai a avut loc marea sărbătoare a botezului, când nouă suflete au făcut legământ cu Isus. Surorile și frații de aici sunt plini de bucuria mântuirii și împărtășesc acest simțământ prietenilor care îi vizitează.

În Sabatul din 17 mai a avut loc inaugurarea locașului de cult al Bisericii Române, o sală frumoasă, spațioasă, cu o cameră pentru copii, bucătărie și sală de mese. Au fost prezenți oaspeți din întreaga Grece, din Cipru și de la Diviziune, fratele Peter Ronnfeldt, care a apreciat și încurajat spiritul misionar românesc, răspândit acum în întreaga Europă. Rugăciunea de dedicare a fost rostită de fratele președinte al Misiunii Elene, Apostolos Maglis.

Începând cu luna aprilie, departamentul lucrării misionare a inițiat un program social, care se desfășoară în fiecare duminică, intitulat „100 de prieteni”, când sunt prezentate seminarii de familie, antidrog, găsirea și păstrarea unui loc de muncă.

În Sabat după-amiază, unii membri merg în diferite locuri din Atena, unde se

adună de obicei românii, și stau de vorbă, cântă, împărtaşindu-le credința și invitându-i la programele bisericii. Prin acest mijloc, anul trecut, în decembrie, s-au botezat preotul greco-catolic Dumitru Pleș, din Satu Mare, și soția dumnealui.

De aproximativ 8-10 ani, Biserica AZȘ din Creta a fost închisă, deoarece fiii și fiicele membrilor au emigrat, iar bătrânii s-au stins unul câte unul. Până acum doi ani, o bătrânică ortodoxă îngrijise cu pioșenie Biserica AZȘ.

În luna august 2002, sora Valentina Popescu, din Zimnicea, s-a mutat împreună cu fiul ei, Răzvan, în Iraklios, la soțul ei neadventist, care lucra de mai mulți ani acolo.

Aflând de adresa noastră din Atena dintr-un ziar românesc, ne-a telefonat și a întrebat dacă există Biserica AZȘ în Creta.

Am discutat cu fratele președinte al Misiunii și planul a prins repede contur. Pe data de 8 iulie, un grup de cinci români, însoțit de fratele Alekos Papilias, secretarul-trezorier al Misiunii, am plecat cu vaporul seara și am ajuns după zece ore de călătorie.

Starea bisericii era jalnică, ușile s-au deschis greu, cu un scârțâit dureros. Un praf gros se așternuse peste tot. Fațada și firma erau acoperite de plante agățătoare, iar în spate crescuse un smochin atât de frumos, încât umpluse toată curtea și nu ne permitea nici să deschidem ușa. Bucăți de tencuială zăceau prin diferite colțuri. Erau 42 de scaune frumoase, amvon, orgă, bazin pentru botez, trusoul complet necesar împărțirii. Toate stăteau în așteptarea zilelor mai bune. Până vineri după-amiază, în mare parte, lucrările de renovare s-au

terminat și la ora 20 începeau să sosească invitații familiei Popescu.

În Sabat dimineața, serviciul divin al comuniunii ne-a apropiat unii de alții și de Cer. Era un an de când sora Valentina nu luase Cina.

Am păstrat momente de reculegere și aducere aminte, intuitiv mai mult, pentru cei care au trecut pe acolo și ne-au lăsat o moștenire așa de frumoasă.

În Sabat, la deschiderea ușilor casei Domnului, am fost 16 persoane – 15 români și un grec ortodox, venit de la 80 km. Seara am fost conduși de „localnici” la vapor și prima parte a proiectului Creta s-a încheiat.

Continuarea acțiunii s-a realizat între 13 și 23 august. Din grupa de români din Atena s-a format o echipa de meșteri zugravi-misionari care au finisat lucrările de amenajare. În același timp, în fiecare seară se desfășurau conferințe evanghelice. Pe parcursul întâlnirilor s-a alăturat și o doamnă filipineză, care primise botezul în Biserica AZȘ la zece ani, iar acum dorea să se întoarcă „în biserica mamei”, cum îi plăcea să spună. La apelul Duhului Sfânt, soțul sorei Valentina, domnul Marian, împreună cu fiul, Răzvan, de 17 ani, au pășit plini de bucurie în apa botezului, ce a avut loc în bazinul refolosit după ani de așteptare.

A urmat „organizarea” bisericii: sora Valentina, conducător de biserică; fratele Marian, prim-diacon cu lucrarea misionară; Răzvan, dirigintele Școlii de Sabat și de tineret. Familia Popescu împreună cu trei familii de prieteni români,

o filipineză și un bulgar se adună Sabat de Sabat și slăvesc pe Dumnezeu. Ei au mare nevoie de susținerea noastră în rugăciune.

În Sabatul patru din luna septembrie, am serbat Cina Domnului în Biserica din Atena. Grupul român a avut inițiativa unei lucrări muzicale, care a fost compusă special pentru această ocazie, bazată pe textele din Apoc. 14,2.3;15,3.4, reunind coriști din toate naționalitățile participante. Această acțiune ne-a apropiat mult și am fost solicitați de conducerea Misiunii să reedităm acest imn în Sabatul următor în Nikea, a doua biserică de greci din Atena.

Din preocupările constante, privind îmbunătățirea stilului de viață, s-a născut ideea unui seminar de sănătate sub genericul: „Să promovăm sănătatea, să prevenim suferința”. Invitat pentru această manifestare a fost fratele medic lector univ. drd. Sorin Săndulache, din București. Timp de zece zile, a fost explicată „Evanghelia sănătății”, într-o ținută academică înaltă, cu o bogată bibliografie.

În luna ianuarie, grupa noastră număra 41 de membri, iar acum are 72.

Mai avem trei români, membri în biserica din Tesalonic, care sunt în atenția noastră.

În Atena, Creta, Tesalonic, România sau pe alte meleaguri, suntem străini și călători către o patrie mai bună, în care avem pregătită cetatea al cărei Meșter și Ziditor este Dumnezeu.

Toți membrii Bisericii AZȘ Române din Atena doresc să „emigreze” și să vă întâlnească în curând acolo.

Cuvântul care vindecă

Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreașă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia. (Col. 4,6)

Dacă este să urmăim metodele de lucru ale Maestrului, atunci nu se poate să nu observăm că metoda de vindecare folosită de El era cuvântul. El le spunea celor în cauză să se ridice, să umble sau să vadă, iar suferința de orice fel era îndepărtată imediat. Nu trebuie să ne facem iluzii că am putea spune și noi un singur cuvânt și suferința din jur să fie îndepărtată instantaneu. Uneori ucenicii lui Isus Hristos au încercat metoda Sa, dar fără efect. Nedumeriți, L-au întrebat de ce nu au putut face nimic. Răspunsul Lui a fost că astfel de cazuri se rezolvă prin post și rugăciune. Acest răspuns ne conduce la ideea că starea sufletească a vindecătorului și nivelul lui spiritual sunt condiții esențiale ale vindecării.

Alteori, Mântuitorul Se interesa de credința celui care solicita vindecarea. Au fost momente în care chiar și credința prietenilor celui suferind era factorul-cheie în obținerea rezultatului dorit. Când un slăbănog a fost coborât prin acoperiș, ca să fie vindecat de Isus, El a lăudat credința celor care l-au adus și care au desfăcut acoperișul casei pentru a ajunge cu cel bolnav până la El.

Vindecarea fizică nu era singura formă de ușurare a suferințelor umane, pe care a practicat-o Isus. Oamenii Îl ascultau cu plăcere, pentru că vorbirea Lui era altfel decât cuvântările meșteșugit alcătuite ale învățătorilor vremii Sale. Apoi, dacă urmărim dialogurile Sale atât cu prietenii, cât și cu adversarii, nu se poate să nu observăm o extraordinară iscusință în mânăuirea cuvintelor. Ele exprimă nu numai căldură și interes pline de dragoste

infinită, ci și adaptare perfectă a vorbirii la situațiile întâlnite, astfel încât forța cuvintelor Sale să fie maximă. Rezultatele au fost totdeauna pe măsura nevoilor. Ascultătorii puteau remarca fără greș că niciodată nu a vorbit vreun om ca El.

Noi putem să ne alegem cuvintele

Atunci când întâlnim o situație dată, noi avem o mulțime de posibilități de a reacționa și a răspunde. Efectele cuvintelor noastre sunt în funcție de tipul de vorbire pe care am ales să o folosim.

Pentru a evita situația în care cuvintele să nu fie acoperite de simțăminte corespunzătoare, este necesară adoptarea unei atitudini pe măsură. Din această atitudine se vor naște stări sufletești adecvate, iar din aceste stări sufletești se vor naște cuvintele necesare vindecării.

Adevărul este că, înainte de a deschide gura să vorbim, ne vin în minte mai multe variante pe care le-am putea folosi. Unele nu sunt deloc potrivite, pentru că acestea sunt reacții spontane, izvorâte din starea de disconfort pe care ne-o produce ideea de a folosi un timp alături de acest om și necazurile lui, în timp ce noi am dori să facem altceva. Cuvintele spuse ar putea să fie mai degrabă un mijloc de a ne autoapăra și a-i sugera interlocutorului să ne lase în pace. Unei asemenea ispite trebuie să-i rezistăm și să recurgem la forme de dialog care pot conduce la încurajarea și mângâierea celui în nevoie.

Când cineva s-a hotărât să ne caute sau să ne vorbească, putem ști că de multă vreme el face eforturi să ne contacteze și are o durere pe care s-a hotărât cu mare greutate să ne-o împărtășească și să găsească ajutor și alinare. Așa stând lucrurile, nu putem și nu trebuie să evităm

Ion Buciuman
secretar,
Asociația Pastorală,
Uniunea Română

dialogul, deci vom îndepărta din minte orice scenariu de protecție și ne vom dăruia timpul lucrării de vindecare sufletească.

Sunt mai multe răspunsuri bune

Avem la îndemână mai multe posibilități de a veni în întâmpinarea nevoilor reale ale celui în suferință. Teoreticienii comunicării verbale au sistematizat o serie de tipuri de răspuns. În diferitele stadii ale dialogului vom avea nevoie de diverse forme de vorbire. Vom enumera în continuare câteva posibilități, așa cum au fost formulate de H. Porter și preluate de alții.

Răspunsul de evaluare îl ajută pe interlocutor să-și dea seama de locul pe care îl ocupă cazul sau vizavi de alte cazuri asemănătoare. Nivelul de confuzie care însoțește de obicei necazurile oamenilor cere uneori să facem o apreciere de acest gen. Atunci când afirmăm că acest lucru este într-adevăr o chestiune serioasă, îl convingem pe cel în cauză atât de faptul că și noi îl luăm în serios, cât și de faptul că merită să-i acordăm atenție. Acest tip de răspuns, la fel ca și celelalte care urmează, poate fi exprimat într-o mulțime de forme. Unele pot fi mai directe și mai explicite, altele pot fi mai puțin directe, dar suficient de sugestive și implicite.

Un răspuns de evaluare nu este dificil de dat, dar este foarte necesar și apreciat. Uneori, evaluând o situație, avem posibilitatea să diminuăm puțin din durerea care însoțește, apreciind că lucrurile nu sunt așa de grave cum ne așteptam sau cum ar fi putut fi. Exagerarea nu se recomandă în nici un caz și cu atât mai puțin atunci când ne ocupăm de durerile oamenilor. O evaluare cât de cât realistă este cel mai de dorit lucru.

Al doilea fel de vorbire enumerat de Potter este cel de interpretare și explicație. Acest fel de vorbire este necesar pentru a-l ajuta pe interlocutor să poată înțelege de ce se simte așa cum se simte. Pastorul poate recurge la o explicație simplă sau mai savantă, depinde de puterea de pătrundere și de nivelul său de experiență, dar și de capacitatea celui alt de a înțelege cum stau lucrurile. Dacă unei mame îngrijorate de pierderea fiului care este pe punctul de a se căsători îi explicăm că mamele au în general acest simțământ de pierdere, ea va accepta mai ușor situația prin care trece.

Acest fel de răspuns cere uneori cunoștințe foarte serioase în domeniu, dar nu întotdeauna un răspuns savant este cel mai necesar și apreciat. Dispoziția sufletească de a folosi timp va fi apreciată mai mult decât profesionalismul unei explicații, dar acest lucru nu înseamnă că explicația și interpretarea pot fi făcute superficiale. Când Iosif i-a explicat paharnicului semnificația visului său, fața acestuia s-a destins și a prins dintr-o dată curajul de a întâmpina rigoriile închisorii cu așteptata fericire a deznodământului său. Nu același lucru s-a întâmplat cu pitarul faraonului, dar cel puțin acesta nu avea să fie surprins când numele său avea să fie chemat în dimineața următoare. Uneori, explicațiile noastre nu prevestesc ceva bun, dar oamenii au nevoie să știe exact la ce se pot aștepta. Noi suntem acolo tocmai pentru a-i pregăti să se confrunte cu viitorul.

Al treilea fel de răspuns este cel de înțelegere. Oamenii au foarte mare nevoie să le putem arăta că știm și înțelegem cum se simt în situația lor. Aici nu este necesar numai un anumit fel de cuvinte, ci se cere o trăire adecvată cuvintelor. Simțămintele de înțelegere,

dispoziția, atitudinea și dorința de înțelegere sunt mai importante decât declarația formală: „Înțeleg, frate, ce vrei să spui!”

Exemplul desăvârșit al Mântuitorului ne poate servi ca model. El a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, dar fără păcat. La fel și noi putem fi în ton cu persoanele aflate în cele mai diverse situații, fără să participăm sau să fi participat neapărat la toate detaliile vinovate și păcătoase ale experienței lor. Răbdarea de a asculta și a înțelege este lucrul de care oamenii își vor aduce aminte cu plăcere după mulți ani de la întâlnirea cu pricina.

Șirul tipurilor de răspuns vindecător nu ar putea să încapă în actualul articol, ceea ce ne determină să ne oprim aici și să reluăm acest subiect în numărul viitor.

În concluzie, cuvintele noastre pot aduce alinare sufletelor întristate și apăsate, dacă vom depune interes și efort să lucrăm la dezrobirea lor. Oamenii au nevoie să-și dea seama unde se situează cazul lor pe scara acestui tip de necazuri. Ei au nevoie de o evaluare, de o judecată de valoare a durerilor cu care se confruntă. Astfel îi putem conduce pe drumul clarificării și înțelegerii de sine.

Când putem să le oferim oamenilor o explicație despre situația în care se află, putem fi siguri că am făcut deja încă un pas spre vindecare sau soluție. Lămurirea cu detalii tehnice face bine, dar buna intenție face și mai bine.

În căutarea lor după înțelegere, oamenii în nevoie vor aprecia ca pe un lux personal ocazia în care răbdarea și dispoziția noastră sufletească de înțelegere îi vor convinge că le vrem binele și suntem dispuși să îl facem. Modelul divin ne poate furniza nu numai un exemplu desăvârșit, ci și puterea de a fi și a face ca El.

SARDINE ȘI PĂIANJENI

Bonnie Walker,
Adventist Review,
oct. 2003

Plimbându-se prin curte, Jessica a dat cu ochii de groapa adâncă pe care Flash, câinele bunicului, o săpase sub fundație, în partea din spate a șurii. *Hmmm, asta e un loc bun pentru ascunzătoare, își zise ea, uitându-se atent la adâncitura aceea întunecoasă. O să țin minte locul ăsta.*

Fetița de nouă ani respiră adânc. O, cât de mult îi plăcea mirosul de fân proaspăt din acea șură veche, în care bunicul își ținea calul. Deși locuia în apropiere, ea își vizita bunicii foarte des, în timp ce verișorii ei stăteau foarte departe. De-abia aștepta ocaziile în care se puteau întâlni cu toții o dată sau de două ori pe an. *Ah, de-abia aștept să ne vedem!*

În sfârșit, a sosit și ziua de 10 august. Vechea casă fremăta de verișori, mătuși și unchi care se îmbrățișau și se salutau unii pe alții. La un moment dat, bunica a strigat din ușa bucătăriei:

– Jake, tu și băieții puteți pune mesele. Cina e gata.

Așa că mesele au fost repede aranjate sub marele nuc din curtea din spate și, după ce s-a făcut rugăciunea, toată lumea a început să mănânce.

Când s-a lăsat seara și s-a mai răcorit un pic, Ben a întrebat rugător:

– Buncule, am putea să ne jucăm „sardine”, ca data trecută?

– Te rog, buncule, s-a rugat și Jessica. Eu și Betty ne putem ascunde primele?

– De ce nu? a fost de acord bunicul, zâmbind. Hei, voi, tinereilor, haideți și voi! Dacă un bătrân ca mine se poate juca, voi de ce n-ați putea? se adresă bunicul fiului său, celor trei fiice și soților lor.

Ora familiei

Traducere:
Dalia Buciuman

Invită-ți familia la închinare. Vorbiți despre modul în care Jessica și-a învins frica și a făcut ceva ce a știut că va fi spre binele altora. A făcut vreodată așa ceva vreun membru al familiei tale? Ce te face să ai curaj? Când vă rugați, cereți-l lui Dumnezeu să vă dea curajul de a face lucrurile despre care știți că trebuie făcute.

Așa că toți au intrat în casă, ca să nu vadă unde se vor ascunde cele două fete. După trei minute au ieșit și au pornit în căutare. Cine avea să le găsească trebuia să se ascundă împreună cu ele, până când toată lumea ajungea să fie în același loc – înghesuiți ca sardinele în conservă. Ultimii doi care rămâneau să caute trebuiau să se ascundă runda următoare.

Dând o tură rapidă pe lângă garaj, Jessica a alergat direct la șura cea roșie.

– Unde te duci? a întrebat-o Betty din urmă.

– Stai să vezi, a râs Jessica.

A dat la o parte salcia galbenă din spatele șurii și s-a strecurat în săpătura întunecoasă și rece de sub zid.

– Păianjenii nu sunt tocmai preferații mei, a șoptit Betty, ștergându-și de pe bărbie pânza de păianjen. Dar tu întotdeauna știi cele mai bune ascunzători. O să le ia mult să ne găsească.

– Auuuu, n-am văzut conserva asta ruginită, a gemut Jessica.

De vreo câteva ori au venit cei mari și le-au căutat pe fete în șură, uitându-se în pătul și în șopron, dar nu le-au găsit.

Pe măsură ce ochii i s-au obișnuit cu lumina, Betty a observat ceva mișcându-se la intrarea în ascunzătoare. A prins-o de mână pe verișoara ei și, tremurând, a șoptit:

– Vai, e un păianjen imens!

Jessica privea fix la corpul slab și mare cât un bob de fasole care, cu tot cu picioare, avea cam patru centimetri. Ea și-a adus aminte de un păianjen pe care bunicul i-l arătase în timp ce lucra ceva la o scândură pe masa lui de lucru. „Asta e 'văduva neagră'”, îi spusese el, „trebuie să o lași în pace, pentru că e otrăvitoare.”

Jessica știa că ceilalți care trebuiau să se ascundă vor fi nevoiți să treacă pe lângă păianjen. Așadar, ce era de făcut?

Depășindu-și teama de a se apropia, Jessica a luat conserva ruginită în mână și, târându-se, a reușit să prindă păianjenul înăuntru.

– Simt cum se zbate! Ce să fac? întreabă ea plângător. Nu-l pot lăsa să scape. Ar putea mușca pe cineva.

După câteva momente, cele două fete au auzit cum întreaga familie se apropia din nou de șură.

– Fetelor, unde sunteți? strigă bunicul. Ne dăm bătăuți, nici unul n-am fost în stare să vă găsim.

– Aici, aici, au strigat fetele.

Imediat, bunicul a venit și le-a salvat din ascunzătoare.

– Jessica, ai făcut ce trebuia cu păianjenul. Ai văzut ce plasă și-a făcut acolo, în colț? Acolo se ascunde când se sperie, dar, dacă cineva îl deranjează, mușcă.

– M-am săturat de sardine și păianjeni pentru mult timp de-acum încolo, spuse Jessica, lipindu-se de bunicul ei.

Părtășia cu Dumnezeu — o nouă carte de rugăciune

Editura „Viață și Sănătate” va avea sub tipar zilele acestea o carte care este așteptată de mult să vadă lumina zilei și în limba română. Ea se numește *Părtășia cu Dumnezeu* și este o reeditare a unei publicații mai vechi, alcătuite de un grup de frați cu experiență, cu ocazia unei săptămâni speciale de rugăciune. Asociația Pastorală a Conferinței Generale a considerat-o semnificativă și a republicat-o. În cele peste cincizeci de mici capitole despre rugăciune, abundă textele biblice și sutele de citate selectiv din Spiritul Profetic despre rugăciune. Este de dorit ca această nouă carte de rugăciune să învieze viața devoțională în grupele mici, altarul familiei și orele săptămânale de rugăciune ale bisericii. Foc proaspăt pentru candelă treze!

(Ion Buciuman / AARC)

Expo-Sănătate — Oradea

La Casa de Cultură a Sindicatelor din Oradea s-a desfășurat, în perioada 5-11 octombrie 2003, Expозиția de Sănătate organizată de Departamentul Sănătate, Departamentul Lucrarea Personală din cadrul Conferinței Banat și bisericile adventiste din Oradea, în colaborare cu ADRA România și Centrul Adventist de Resurse și Documentare (CARD).

Expoziția, deschisă zilnic între orele 16 și 20, a cuprins vizitarea standurilor de sănătate, efectuarea de teste medicale gratuite, conferințe medicale și, în final, degustarea unui meniu vegetarian.

Celor peste 1.200 de vizitatori li s-au prezentat cei opt factori

sanogeni (aer, soare, apă, temperanță, exercițiu fizic, nutriție, odihnă și echilibru spiritual) și li s-au oferit 2.300 de pliante. De asemenea, s-au efectuat 475 de teste de glicemie și peste 400 de teste de colesterol, la care s-au adăugat consultațiile medicale gratuite.

Conferințele medicale au avut ca temă tratarea și prevenirea tensiunii arteriale, a diabetului zaharat, precum și problemele cauzate de fumat, alcool, droguri și o alimentație incorectă, prezentându-se în același timp și principiile unei alimentații sănătoase. La prezentarea conferințelor medicale și-au adus aportul dr. Maria și Felician Fara, dr. Carmen Roșca, dr. Adina Morar, dr. Szentagotay Lorand, dr. Ivănică Gabriel și două asistente medicale din cadrul Direcției de Sănătate Publică Oradea.

După încheierea expoziției s-a organizat un club de sănătate, într-o sală anexă în interiorul Casei de Cultură a Sindicatelor din Oradea, ce-și propune ca săptămânal să-i adune pe toți cei interesați în aprofundarea unor subiecte medicale de larg interes.

(Gabriel Dragoș / AARC Banat)

Întâlnire de lucru a Societății Creștine a Oamenilor de Afaceri din România (SCOAR)

În data de 18 octombrie 2003 a avut loc, la Institutul Biblic de la Stupini, jud. Brașov, a XIII-a sesiune a SCOAR, la care au participat în jur de 100 de persoane din toată țara. Scopul societății este de a susține și a finanța proiecte din domeniul educației și lucrării misionare. În lunile septembrie și octombrie s-au susținut financiar

următoarele proiecte:

Fundația Omega – Grădinița Româno-Americană – **50.000.000 lei**
Biserica Adventistă Căramidari – evanghelizare – **10.000.000 lei**
Grădinița Căramidari – **10.000.000 lei**
Revista Emanuel – **10.000.000 lei**
Asociația CARD – Expo-Sănătate – **30.000.000 lei**
Asociația CARD – pregătire carte pentru editare – **8.000.000 lei**
Școala Mihai Ionescu – **1.581.000.000 lei**
Revista *Viață + sănătate* – **10.000.000 lei**
Conferința Muntenia – **Proiectul Jurilovca – 25.000.000 lei**

SCOAR primește în continuare ca membri administratori creștini sau asociați ai societăților comerciale sau nonprofit, precum și persoane fizice. Până la data de 28 februarie 2004, secretariatul SCOAR va primi noile cereri de finanțare pentru anul 2004-2005. Pentru informații, scrieți la SCOAR, Str. Mureșului, nr. 1, loc. Nazna, cod 547526, jud. Mureș, e-mail scoar@orizont.net sau sunați la 0265/320.548; 0724/304.155.

(Remus Bența / SCOAR)

O nuntă deosebită

Un eveniment cu adevărat providențial s-a desfășurat, în data de 26 octombrie 2003, în cadrul Bisericii Creștine Adventiste „Speranța”, din Cluj-Napoca.

În urmă cu un an și jumătate, Dorel ispășea o pedeapsă în penitenciarul din Bistrița și, prin intermediul presei, a aflat că Diana, la cei numai 26 de ani, are nevoie urgentă de un rinichi, aflându-se sub dializă.

Suflet sensibil, dând dovadă de spirit altruist, Dorel a acceptat, în urmă cu un an,

Olimpiada de religie 2004

Calendar:

- Decembrie 2003 – Ianuarie 2004 – faza locală
- 7 martie – faza pe Conferințe
- 18 aprilie – faza pe Uniune

Subiecte pentru faza pe Conferință

Epistola către Evrei
Evanghelia după Marcu
Epistola către Iacov
1 Împărați
Neemia

Manualul Doctrinelor Biblice AZS: capitolele 9, 10, 12, 13

Texte de memorizat:

Evrei 4,15-16; 7,25; 8,1-2; 11,1; 12,1-2
Marcu 1,15; 3,35; 8,34; 10,45; 13,32
Iacov 1,17; 2,23; 3,17; 4,10; 5,15-16
1 Împărați 6,12-13; 8,27; 18,21; 18,37; 19,18
Neemia 4,17; 6,3; 8,8; 9,33; 13,19

Subiecte pentru faza pe Uniune:

Cele de la faza pe Conferință, plus următoarele:

Hristos, Lumina lumii – capitolele 4-9 (adică partea a II-a, „Primii ani”)

Manualul Doctrinelor Biblice AZS – capitolul 14, „Învierea”.

(Departamentul Educație / Uniunea Română)

intervenția chirurgicală, desfășurată la Cluj-Napoca, oferindu-i Dianei „o parte din viața lui”. În luna decembrie a anului 2002, Dorel a fost botezat în cadrul Bisericii Creștine Adventiste, angajându-se în fața lui Dumnezeu să trăiască o viață nouă.

Cunoscându-se tot mai mult în acest timp, Dorel și Diana au ajuns să spună „Da” în fața lui Dumnezeu, a ofițerului stării civile, dl Gheorghe Funar, primarul municipiului Cluj-Napoca, a presei locale, naționale și internaționale.

La acest ceas al bucuriei, cei doi au primit un mesaj de încurajare și din partea Președinției României și a Prefecturii județului Cluj, mesaj rostit de dl Alexandru Cordoș, director în cadrul Prefecturii Cluj.

Meditația biblică, prezentată într-o atmosferă înălțătoare din punct de vedere spiritual, i-a convins încă o dată pe cei doi, și pe toți cei prezenți, că au asistat la o minune, pe care dorim ca Dumnezeu să o continue în viața lor de familie.

(Stefan Tomoiogă / AARC Transilvania de Nord)

LA ODIHNĂ

ANDREI MIHĂICUȚĂ

Fratele Andrei Mihăicuță s-a născut la data de 21 mai 1933, în localitatea Șicula, jud. Arad, într-o familie de credincioși adventiști. Educat de mic în spiritul iubirii și ascultării față de Dumnezeu, la vârsta de 15 ani încheie legământul prin botez, predându-și viața în mâinile Creatorului său.

În timpul efectuării serviciului militar, datorită refuzului de a lucra în Sabat, a fost condamnat la șapte ani de închisoare, din care a efectuat doi ani și patru luni de muncă grea la Poarta Albă și în Deltă. A slujit mulți ani ca dirijor de cor și prezbiter în biserica din Socodor, jud. Arad, iar alături de soția sa Floarea a constituit un model de viață creștină atât pentru cei trei fii (Dan, Nelu și Andrei), cât și pentru membrii bisericii.

A încetat din viață pe data de 10 octombrie, în drum spre spital, în același loc unde în urmă cu 43 de ani a cunoscut-o pe soția lui.

PAVEL MIHĂICUȚĂ

Pavel Mihăicuță s-a stins din viață în data de 4 ianuarie 2003, la Măderat, jud. Arad, cu puțin înainte de a împlini 78 de ani. Născut pe data de 6 februarie 1925, cunoaște adevărul biblic de la părinții săi, astfel că la data de 15 iulie 1946 coboară în apa botezului, rămânând credincios Domnului până la sfârșitul zilelor sale.

În vara anului 1946 se căsătorește cu sora Catița, Dumnezeu binecuvântând căminul cu doi copii: Ana și Teofil. De-a lungul vieții a avut diferite responsabilități în biserica locală din Măderat, jud. Arad. După o suferință pe care a răbdut-o până la capăt, și-a încredințat viața în mâinile Mântuitorului, cu speranța că-i va reîntâlni pe cei dragi la a doua venire a Domnului Isus.

AUGUSTIN BUTA

Fratele Augustin Buta s-a născut în comuna Gătaia, jud. Timiș, la 27 martie 1953, fiind al treilea copil al familiei Augustin și Livia Buta. A crescut de mic copil în biserică, iar la vârsta de 16 ani, în

luna septembrie a anului 1969, a intrat în apa botezului și a încheiat legământul cu Dumnezeu, devenind membru al Bisericii Adventiste.

În anul 1972, devine student al Facultății de Medicină din Timișoara. Din același an, începe să activeze în biserica din Timișoara, însușind activitatea tinerilor de aici. La terminarea studiilor se căsătorește cu Maria Gedo, Dumnezeu binecuvântându-le căsnicia cu doi copii, Grațiana și Augustin Sebastian. Ambii copii își urmează tatăl atât pe calea credinței, cât și în cariera medicală.

Fratele Augustin Buta a slujit în Biserica Adventistă din Ghioroc, jud. Arad, ca prezbiter, diriginte de tineret și secretar. Ca medic a lucrat în orașul Lipova și în comunele Săvârșin, Vărădia de Mureș și Ghioroc. Datorită aprecierii pe care locuitorii comunei Ghioroc au avut-o față de el, în ultimii ani a fost ales consilier local.

Decesul său prematur, pe data de 27 august 2003, a produs consternare și a lăsat un gol imens în familie, biserică și comunitatea locală.

Mai aproape de tineret

Calitatea vieții în

biserica locală

10

Adrian Bocăneanu

De-a lungul ultimelor luni, am fost ceva mai aproape de activitățile de tineret din uniunea noastră. Pe lângă vizite făcute unor tabere de exploratori sau lideri de tineret, am participat la pregătirile și apoi desfășurarea Congresului Tineretului Adventist, precedat de Impact 2003 București. La sfârșitul lunii octombrie am petrecut câteva ore de Sabat după-amiază cu participanții la Convenția AMiCUS de la Brașov – Stupini.

Mă bucur să afirm și aici că am avut mult de câștigat din aceste ocazii. La fel ca alții, eram și eu îngrijorat cu privire la participarea la congresul din septembrie. La începutul anului fusesem la Madrid și Uniunea Spaniolă închiriasse pentru Sabat o sală de 3.500 de locuri într-un parc public, și sala fusese arhiplină de români. Acea adunare uriașă arăta foarte bine ca un congres de tineret, pentru că majoritatea celor care pleacă pentru muncă în Occident sunt tineri și foarte tineri. Cu puțină exagerare, se putea întreba: Mai sunt tineri adventiști în România? Și congresul a arătat că da, mai sunt tineri adventiști în România, inclusiv dintre cei care ar fi putut să plece din țară pentru a se realiza în străinătate, dar care au ales să nu plece datorită răspunderii pe care o simt față de biserică și misiunea ei. (Aceasta mi-a adus aminte de un incident din familia părinților mei. Pe când aveam în jur de zece ani, părinții mei discutau destul de serios posibilitatea să se mute din orașul numit Slănic Prahova într-un oraș mai mare – Ploiești sau București. Eu aveam mari dificultăți legate de Sabat, iar părinții se gândeau să-mi ofere posibilități de educație mai bune.

Când am auzit, am întrebat destul de contrariat: „Dar ce faceți cu adunarea?” Cel puțin în mintea mea, biserica din Slănic ar fi suferit considerabil dacă ei ar fi plecat. Părinții nu s-au mutat niciodată din Slănic și, după mai mulți ani, mi-au spus că întrebarea mea a contat foarte mult pentru decizia luată.)

O generație care trebuie câștigată

Tinerii din bisericile noastre sunt prețioși. Cei care au plecat nu se pot înlocui decât cu mare dificultate. Lipsa lor va însemna mai puțini membri activi, mai puțini copii în deceniile următoare, mai puține resurse umane, spirituale și chiar financiare.

Îngăduiți-mi să spun foarte clar că avem o obligație vitală să iubim și să purtăm de grijă tinerilor care sunt în biserici și să lucrăm cu mare seriozitate cu tinerii care ne vizitează sau studiază Biblia cu noi. Fratele Corrado Cozzi, directorul pentru tineret al Diviziunii Euro-Africa, afirmă că, dintre cei 57.000 de tineri din teritoriu, cca 20.000 nu sunt botezați, deși ar avea vârstă adecvată. Dacă am lucra așa încât aceștia să ia decizia pentru Domnul Hristos și să intre în biserică, am avea o creștere numerică mai spectaculoasă decât prin orice metodă misionară. Și acesta nu ar fi singurul câștig!

Resurse vitale

În mod tradițional, cei mai mulți adventiști din România practicau câteva meserii care le-au permis să fie independenți

în societatea comunistă controlată de stat. Cei puțini care își continuau studiile intrau în sistemul de sănătate, ca asistenți sau medici, și în învățământul muzical. Astăzi, situația diferă foarte mult, aproape că nu există profesie, specialitate sau carieră din care tinerii noștri să lipsească. Nu noi am investit în pregătirea lor, nu noi i-am orientat spre cele mai diverse domenii de pregătire și activitate. Ei sunt un capital valoros și complex, pus la dispoziția bisericii. Organizațiile bisericii – de la uniune la nivel local – și instituțiile ei au privilegiul să valorifice aceste resurse. Tinerii ar fi încântați să pună la dispoziția lucrării cunoștințele lor, competența obținută în diverse domenii, relațiile pe care le-au cultivat. Unii dintre ei se întreabă dacă biserica este interesată și de altceva decât de banii lor, dacă îi poate chema să facă și ceea ce ei știu și le place să facă, nu doar ce nu pot sau ceea ce și altcineva poate să facă. Proiectele TinSerV sunt un mare pas în direcția cea bună, dar terenul lor de manifestare este în afara bisericii. În interiorul bisericii ne vine mai greu să facilităm servirea diversă și specifică a tinerilor, potrivit pregătirii și experienței lor.

O viziune însuflețitoare

Psalmul 110 descrie în termeni încântători o mișcare a tinerilor către Dumnezeu și poporul Său: „Cu podoabe sfinte, ca din sânul zorilor, vine tineretul Tău la tine” (vers. 3). Prin harul lui Dumnezeu avem privilegiul să transformăm această viziune însuflețitoare într-o realitate triumfătoare.

**40.000
lei**

Această carte este experiența unei vieți transformate prin dragostea și puterea lui Dumnezeu. Dintr-un tânăr cu un viitor sumbru, Doug Batchelor ajunge unul dintre cei mai de succes evangheliști ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Acum este directorul postului de televiziune *Amazing Facts* din SUA.

**65.000
lei**

Istoria presei adventiste din România este, ca orice istorie, în plină desfășurare. Ea nu poate fi înțeleasă în afara contextului general al societății românești și a conjuncturilor specifice, cărora Biserica Adventistă din România a trebuit să le facă față.

Citește această carte și vei cunoaște modul în care presa adventistă română a contribuit la dezvoltarea, extinderea și menținerea unității doctrinare și organizatorice a Bisericii Adventiste din România.

Doi tineri australieni își valorifică propria experiență religioasă pentru a sugera câteva lucruri extrem de utile pentru cei care trec prin cotidianul adaptării unor noi convingeri, cu toate consecințele care decurg din ea. Stil de viață schimbat, natura relațiilor schimbată și ea, adaptarea la noua situație sunt tot atâtea provocări și câte altele pe care le întâmpină noul convertit. Un dar excelent la botez, un manual pentru cei care se ocupă de cei nou-veniți.

**75.000
lei**

Într-un stil concis și precis, autorul trece în revistă etapele creșterii, începând de la stadiul prematur până la adolescență. Cu vădite valențe pedagogice, cartea aceasta este un compendiu, un ghid util în mâna oricărui părinte care dorește să-și împlinească datoria față de copil.

**40.000
lei**

Plină de farmecul experienței copilăriei și tinereții, cartea aceasta, frumos ilustrată, o prezintă pe cea aleasă de Dumnezeu să fie profetul bisericii Sale în perioada finală. Este o cărămidă pusă la temelia viitoarei încrederi în mijloacele divine pentru clădirea noastră.

**45.000
lei**

Casa de Editură
Viață și Sănătate

Pentru a procura cărți și reviste editate la Casa de Editură „Viață și Sănătate”, contactați responsabilul cu literatura din comunitate.

Pentru comenzi, sunați la telefonul 021/323 00 20

sau accesați site-ul www.viatasisanatate.ro/adventist